

รายงานวิจัย

เรื่อง ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่น

โดย

นางสาว ปิยามา มาเสถียร

รหัสนักศึกษา 05550572

เสนอ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชำญนรงค์ บุญหนุน

รายงานวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาต้น ปีการศึกษา 2558

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
บทนำ	1
ผลการศึกษา	3-41
- คติความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่น	3-34
- รากฐานความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่น	34-38
- อิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่น	38-41
วิเคราะห์สรุป	41-44
บรรณานุกรม	45
ประวัติผู้ศึกษา	46

หัวข้อวิจัย	ความเชื่อเรื่องภูตผีและวิญญาณของญี่ปุ่น
ชื่อนักศึกษา	นางสาวปิยามา มาเสถียร
อาจารย์ที่ปรึกษา	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชาญณรงค์ บุญหนุน
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
ปีการศึกษา	2558

บทคัดย่อ

บทความวิจัย “ความเชื่อเรื่องภูตผีและวิญญาณของญี่ปุ่น” มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ (1) เพื่อศึกษาคติความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่น (2) เพื่อศึกษารากฐานของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของคนญี่ปุ่น (3) เพื่อศึกษาอิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณที่มีต่อชาวญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ผลการศึกษาพบว่า ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่นนั้น มีตำนานและเรื่องเล่ามากมาย สามารถแบ่งประเภทได้เป็น 3 ประเภท คือ (1)โอบาเกะ ก็คือ “ผี” (2)โยโคภูติ ผี ปีศาจ บรรดาสัตว์ประหลาดและอสูรกายที่มีมาแต่โบราณ (3) ยูเร คือวิญญาณคนที่ตายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ดับจิตหรือเรียกกันว่า “ผีตายโหง” ความเชื่อเหล่านี้มีรากฐานมาจากศาสนาชินโต ซึ่งเป็นการผสมผสานกันระหว่างลัทธิเต๋าของจีนกับศาสนาดั้งเดิมของญี่ปุ่น

อิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นมีทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน ในอดีต คือ (1) ความเชื่อเรื่องโชคลางของญี่ปุ่น เป็นกุศโลบายที่ใช้ความเชื่อมาทำให้คนปฏิบัติตาม โดยใช้ความกลัวของมนุษย์ในความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณเป็นตัวช่วย (2) องเมียวจิ เป็นผู้ใช้วิชาเวทย์มนต์โบราณของญี่ปุ่น ในปัจจุบัน คือ (1) เทศกาลโอบง ในเทศกาลนี้คนญี่ปุ่นจะกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดของตนเองเพื่อมากราบไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว (2) การเล่นทดสอบความกล้า ซึ่งเป็นกิจกรรมของคนญี่ปุ่น ที่รวบรวมคน แล้วพาไปทดสอบความกล้าในสถานที่ๆ น่ากลัว แล้วมอบภารกิจให้ทำเพื่อทดสอบความกล้าของผู้ที่เข้าร่วม

กิตติกรรมประกาศ

วิจัยเล่มนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์ของ “ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชาญณรงค์ บุญหนุน” ผู้ที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำตรวจทาน และแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ทุกชั้นตอน เพื่อให้การเขียนวิจัยเล่มนี้สมบูรณ์ที่สุด ถึงแม้ข้าพเจ้าจะทำงานล่าช้า แต่ก็ได้สละเวลาแก่ข้าพเจ้า ยังคงยแนะนำตรวจทานด้วยความใส่ใจเป็นที่สุด ทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจมากที่สุด ผู้ศึกษาขอขอบคุณอาจารย์เป็นอย่างสูงสำหรับความช่วยเหลือและแง่คิดดี ๆ ทุกประการ จึงขอขอบพระคุณอย่างสุดซึ้งตลอดระยะเวลาในการทำวิจัยเล่มนี้

ขอขอบคุณห้องสมุดมหาวิทยาลัยศิลปากร ที่ให้ข้าพเจ้าได้ค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อมาเขียนวิจัยเล่มนี้จนเสร็จสมบูรณ์

ขอขอบพระคุณคุณพ่อสาโรจน์ มาเสถียร และคุณแม่สุรัฐวิ ศศิวิมลพันธุ์ ที่อยู่เบื้องหลังในความสำเร็จที่ได้ให้ความช่วยเหลือสนับสนุนและให้กำลังใจตลอดมา

ศาสนาอื่นแล้ว จะพบว่าชาวญี่ปุ่นไม่ได้มีศรัทธาต่อชินโตอย่างเข้มแข็งและจริงจังมากเท่ากับศาสนาเหล่านั้น แต่ความเป็นชินโตนี้สามารถสะท้อนให้เราเห็นค่านิยมหลักของชาวญี่ปุ่นที่เกิดและเติบโตในญี่ปุ่น

ด้วยอิทธิพลของศาสนา/ลัทธิชินโต คนญี่ปุ่นส่วนมากจึงเชื่อว่าเทพเจ้าหรือ กามิมี่หลายองค์ มีทั้งเทพแห่งสวรรค์ เทพแห่งพื้นพิภพ รวมไปถึงนับถือวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ตามภูเขา ต้นไม้ ลำธาร แม่น้ำ ทะเล สัตว์ และมนุษย์ เพราะฉะนั้นเทพเจ้า/กามิมี่เปรียบเป็นวิญญาณที่มีพลังอำนาจสามารถดลบันดาลให้สิ่งต่าง ๆ เกิดขึ้นหรือเป็นไปตามปรารถนา ชีวิตของคนญี่ปุ่นจึงผูกพันกับการทำให้เกิดเทพนิยายที่เล่าขานสืบต่อกันมาจนทุกวันนี้ โดยได้บันทึกไว้ในตำนานโคะจิกิ

เนื่องจากชาวญี่ปุ่นได้รับอิทธิพลจากแนวปรัชญาและคิดจากลัทธิเต๋า จึงถือว่าเทพเจ้าเป็นสัญลักษณ์ของด้านสว่างและมีสิ่งตรงข้ามกับเทพเจ้าซึ่งเป็นด้านมืดด้วยตามแนวคิดเรื่อง "หยินหยาง" โลกจะดำรงอยู่ได้ภายใต้การผสมกันอย่างสมดุลของสิ่งตรงกันข้าม นั่นก็คือ หยิน (陰 yīn) อันมีความหมายถึงเงาหรือความมืด พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ชื้นแฉะ ลึกลับ และเปลี่ยนแปลง เช่น เงามืด น้ำ ฯลฯ หยาง (陽 yáng) คืออันมีความหมายถึงดวงอาทิตย์หรือแสงสว่าง พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความอบอุ่น สว่างไสว มั่นคง สดใส เช่น ดวงอาทิตย์ ไฟ ฯลฯ ดังนั้นเมื่อเทพเจ้าเป็นด้านสว่างแล้ว อีกด้านก็คือด้านมืดคือ สิ่งชั่วร้าย หรือภูตผีปีศาจนั่นเอง

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณเหล่านี้ไม่สามารถพิสูจน์ทางวิทยาศาสตร์ได้ว่า มีอยู่จริงหรือไม่ แต่ในสังคมญี่ปุ่น ยังมีคนที่เชื่อในเรื่องเหล่านี้ ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นนี้ปรากฏให้เห็นในการเฉลิมฉลองในเทศกาลและพิธีกรรมต่าง ๆ รวมทั้งในตำนานและนิยายพื้นบ้าน พงศาวดารของชาวญี่ปุ่น (โคจิกิ) กล่าวถึงภูตผีปีศาจที่สร้างความเดือดร้อนให้แก่มนุษย์ ในภาพยนตร์และอนิเมชันของญี่ปุ่นก็แสดงให้เห็นว่ายังมีความเชื่อเหล่านี้ปะปนอยู่กับชีวิตประจำวันของคนญี่ปุ่น ทั้งที่ความเชื่อในเรื่องของภูตผีปีศาจและวิญญาณเหล่านี้ไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีอยู่จริง แต่ยังสามารถคงอยู่ในสังคมของญี่ปุ่นได้ ทั้งที่ประเทศญี่ปุ่นจะเจริญก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีเป็นอย่างมาก อะไรเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้ชาวญี่ปุ่นยังคงมีความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณอยู่จนปัจจุบัน ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณมีบทบาทอย่างไรในชีวิตประจำวันของชาวญี่ปุ่นผู้ศึกษาเห็นว่า ประเด็นเหล่านี้ น่าสนใจทำการศึกษาเป็นอย่างยิ่ง

บทความนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการคือ (1) เพื่อศึกษาตีความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่น (2) เพื่อศึกษารากฐานของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของคนญี่ปุ่น (3) เพื่อศึกษาอิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณที่มีต่อชาวญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ทั้งนี้ก็จะศึกษาคติความเชื่อและรากฐานของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของคนญี่ปุ่น ในอยู่ในลัทธิ/ศาสนาชินโต ซึ่งเป็นศาสนาสำคัญของคนญี่ปุ่นและตำนานโคะจิกิเป็นพงศาวดารของคนญี่ปุ่น เพราะว่าความเชื่อเหล่านี้ก่อให้เกิดความคิดว่าการศึกษารื่องนี้จะเป็นประโยชน์ในเรื่องของการศึกษา วัฒนธรรมของคนญี่ปุ่น ทั้งด้านภาษา ศาสนาและความเชื่อ แก่ผู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับประเทศญี่ปุ่น เพื่อที่จะเข้าใจ สังคมวัฒนธรรมของคนญี่ปุ่นมากขึ้น

ผลการศึกษา

คติความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่นสมัยอดีต

ในตำนานเรื่องเล่าพื้นบ้านของคนญี่ปุ่นมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและวิญญาณมากมายตั้งแต่ สมัยโบราณจนถึงปัจจุบัน ซึ่งมีทั้งการเล่าเรื่องปากต่อปากและเขียนเป็นรูปเล่ม โดยผู้ศึกษาจะนำเอา ตำนานที่มีชื่อเสียงที่ในตำนานโบราณ มาเพื่อยกตัวอย่าง¹

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(1) การาสูเทงกุ

การาสูเทงกุ หรือ นกสามขา (「天狗」, Tengu, 天狗) มักจะลงโทษคนชั่ว และผู้นำทราชาษย์ สามารถเรียกพายุได้ เป็นสมุนของไดเทงกุ ความเชื่อเรื่องนกสามขาที่มีอยู่ทั้งในแถบญี่ปุ่นและเกาหลี โดย

¹ ข้อมูลส่วนนี้ได้มาก

ทางญี่ปุ่นเชื่อว่าการาสูเทงกุ มีภาพลักษณ์ของปีศาจร้าย และมักจะสร้างพายุเข้าโจมตีผู้คนเสมอๆ ซึ่งประเทศญี่ปุ่นเป็นประเทศที่ ถูกพายุถล่มบ่อยครั้ง การาสูเทงกุเป็นข้ารับใช้ของไดเทงกุ ซึ่งมักปรากฏภาพของไดเทงกุ ที่ล้อมรอบไปด้วยการาสูเทงกุ บางความเชื่อนั้นเชื่อว่าการาสูเทงกุไม่ได้เป็นผีร้าย ทั้งยังเป็นปีศาจที่รักสงบและสุภาพ แต่การกระทำร้ายๆ นั้น เป็นเพราะการาสูเทงกุต้องทำตามคำสั่ง ของไดเทงกุ

ตามความเชื่อแล้ว การาสูเทงกุมีแต่เพศผู้ จะอาศัยอยู่ในป่าลึก เป็นผีที่คาดเดาไม่ได้ ตามเรื่องเล่า มักจะพฤติกรรมที่คาดเดาได้ยาก บางครั้งมันจะลักพาตัวเด็กๆ ไปทิ้งไว้ในป่า แล้วเฝ้ามองเด็กที่หลงทางอยู่ในป่า แต่บางเรื่องเล่าผู้คนก็บอกว่าเมื่อใดที่หลงป่า ให้ขอร้องให้การาสูเทงกุช่วยแล้วมันจะนำทางออกจากป่าให้ได้ การาสูเทงกุยังชอบปล่อยข่าวลือ สร้างความวุ่นวายให้มนุษย์ แต่บางคนกลับเชื่อว่าการาสูเทงกุชอบสงคราม อีกทั้งมันยังเชื่อว่ามนุษย์ไม่ควรมีอำนาจมากเกินไป เหตุการณ์การประท้วงหรือสงครามในสมัยก่อน จึงมักโทษว่าเป็นฝีมือของการาสูเทงกุที่ปล่อยข่าวลือ

การาสูเทงกุสามารถเรียกพายุได้ เชี่ยวชาญมนต์มายา และวิชาแปลงกาย มีพลังกำลังมากทั้งยังเจนจัดการรบ เป็นสมุนที่พึ่งพาได้ของไดเทงกุ ซึ่งเป็นเทงกุที่มีลำดับชั้นสูงกว่า ลักษณะของการาสูเทงกุ คล้ายกับมนุษย์นรก ซึ่งมักไปไหนมาไหนด้วยการบิน แต่ว่าไดเทงกุจะใช้วิธีเคลื่อนย้ายในพริบตา มากกว่าการบินถ้าเป็นระยะทางสั้นๆ

การาสูเทงกุชื่นชมผู้กล้าที่กล้าต่อกรกับผู้นำทรราชย์ การาสูเทงกุจะช่วยเหลือเหล่าผู้กล้า ให้สามารถสู้เพื่อความยุติธรรมได้ จึงมีคนเชื่อว่าการที่ชื่อเสียงของการาสูเทงกุเสียหาย เป็นเพราะเหล่าผู้นำทรราชย์ที่สูญเสียอำนาจใส่ความการาสูเทงกุ ดังนั้นแม้ว่าในยุคปัจจุบันมนุษย์จึงมีความยำเกรงการาสูเทงกุ บางครั้งถึงกับเรียกว่าเป็น เทพพยาบาล เมื่อใดที่มนุษย์ล้มลงในอำนาจ หรือผิดคำสาบาน การาสูเทงกุจะออกมาจากเขาแล้วทำลายผู้นั้นให้สิ้น

มีเรื่องเล่าหนึ่งเล่าว่า มีหญิงสาวคนหนึ่งที่สวยงามยิ่ง เล็งอะไรไม่เคยแม่นยำเลย แต่ถูกการาสูเทงกุเข้าสิง และในฝันการาสูเทงกุได้สอนวิชาดาบให้กับเด็กผู้หญิงคนนั้น จนเธอกลายเป็นนักดาบที่ร้ายกาจและมีชื่อเสียง บางข่าวลือก็เล่าว่า เหล่าชินโนบิหรือนินจา คือเหล่าผู้ที่ได้รับการฝึกฝนวิชาจากการาสูเทงกุ

เรื่องเล่าที่มีชื่อเสียงเกี่ยวกับการาสูเทงกุ คือ เรื่องราวของ มินาโมโตะ โนะ โยชิซึเนะ (Minamoto no Yoshitsune) ซึ่งเดิมชื่อว่าอุชิวากะมารุ เป็นลูกชายของ โยริโทโมะซึ่งเป็นเจ้าเมืองที่ถูกลอบสังหาร แต่อุชิวากะมารุได้รับการไว้ชีวิต อุชิวากะมารุจึงออกบวช และเร่ร่อนอยู่ในวัดแถบหุบเขาคุรามะ มีอยู่วันหนึ่ง อุ

ซิวากะมารุได้ไปพบกับการาสุเทนกุกุเข้า การาสุเทนกุกุรู้สึกถูกชะตากับซิวากะมารุ จึงสอนเพลงดาบให้ จนซิวากะมารุเป็นนักดาบที่เก่งกาจ และสามารถรวบรวมกองกำลัง ซึ่งอำนาจกลับคืนมาได้เป็นผลสำเร็จ และได้เป็น มินาโมโตะ โน โยชิซึเนะ

ในภาพยนตร์เรื่อง จูมง นักสามขาเป็นสัญลักษณ์ของจูมง และเนื่องจากว่านักสามขากับการาสุเทนกุกุมีลักษณะที่คล้ายกัน ซึ่งภาพลักษณ์ของการาสุเทนกุกุไม่ค่อยดีนัก ทำให้ธิดาเทพของมีอื่นที่มองเห็น การมาของนักสามขาทำนายผิดพลาดไป คิดว่าจูมงจะเป็นกาลกิณีกับแคว้นพวยอ ต้องหาทางกำจัดเสีย ซึ่งธิดาเทพลืมนึกว่าการาสุเทนกุกุยังมีนิสัยชอบช่วยเหลือผู้กล้า ที่ลุกขึ้นต่อสู้กับผู้นำทราชาญ์ ภายหลังธิดาเทพของมีอื่น จึงนับถือการาสุเทนกุกุเป็นเทพคุ้มครอง

นักสามขาที่มีลักษณะคล้ายกับการาสุเทนกุกุก็คืออิกาสามซา ยาตะการาสุ (八咫烏) ซึ่งเป็นนกประจำตัวของเทพีสุริยาอามาเทระสุและเป็นสัญลักษณ์ของสมาคมฟุตบอลญี่ปุ่นในปัจจุบัน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(2) กัปปะ

กัปปะ (「河童」, Kappa, 河童) มักจะแก่งคนเป็นประจำ ชอบแข่งชูโม (ศิลปะป้องกันตัวแขนงหนึ่งของญี่ปุ่น) และชอบแตงกวามาก ผีญี่ปุ่นชนิดหนึ่ง เป็นผีจำพวกพรายน้ำ มีรูปร่างหน้าตาคล้ายกับ ตัวสี่ขา แต่มีกระดองเต่าอยู่ข้างหลัง เข้ามีพังผืดทั้งเท้าหน้าและเท้าหลัง จมูกแหลม มีลักษณะศีรษะที่แบนและกลางกระหม่อมไม่มีผม เป็นปีศาจที่อาศัยอยู่ตามหนองน้ำหรือแหล่งน้ำต่าง ๆ เชื่อว่า อาหารที่กัปปะชอบคือ แตงกวา ชอบเล่นชูโมเพราะมีพลังกำลังเยอะ ลักษณะพิเศษคือ มีจานอยู่บนหัวไว้เก็บน้ำ ซึ่งน้ำจะทำให้กัปปะมีพลังพิเศษ และมีพลังกำลังมากขึ้น ในทางกลับกันถ้าสูญเสียน้ำไป กัปปะจะอ่อนแรงลงอย่างมาก ถึงขนาดที่ไม่สามารถขยับตัวได้ ถึงแม้ว่ากัปปะจะมีรูปร่างพอกับเด็ก แต่ก็เป็นที่เอาชนะได้ยาก มันมีปากแหลมเหมือนนก ผิวเป็นเมือกสีน้ำตาลเงิน หรือแดง มือเป็นพังผืด ที่หลังจะมี

กระดองเต่า มีขนดกทั่วตัว แขนขาของกบปะยาว และยืดหยุ่นได้ เมื่อกบปะขึ้นจากน้ำจะหมดฤทธิ์ จึงใสน้ำไว้บนศีรษะที่แบนราบของตัวเอง ดังนั้นเมื่อพบเจอกับกบปะให้ก้มคาราวะ เมื่อกบปะคาราวะตอบ น้ำบนศีรษะจะหก ทำให้หมดฤทธิ์ และ อีกริธี ก็คือ ให้เขียนชื่อตัวเอง ลงไปในแตงกวา แล้วขว้างลงไปใต้น้ำ เมื่อกบปะ มาเจอแตงกวานี้เข้าก็จะกินอย่างเอร็ดอร่อย และ ก็จดจำชื่อ ที่อยู่บนแตงกวาด้วย คราวหน้า บังเอิญต้องเจอเจอเจ้าของชื่อ กบปะ ก็จะไม่ทำอันตรายอะไร ปัจจุบันมีซูชิชนิดหนึ่ง ใส้แตงกวา เรียกว่า "กบปะ มากิ"

กบปะมีความมั่นใจในพลังกำลังตัวเองมาก มักจะทำมนุษย์ในการแข่งซูมิ จึงมีเรื่องเล่าว่า คนที่ฉลาดจะทำความเคารพกบปะก่อนเริ่มการประลอง ด้วยการก้มศีรษะ แล้วกบปะจะก้มตาม ทำให้น้ำกระดกออกจากจาน กบปะจะอ่อนแรงลง และพ่ายแพ้ในที่สุด ซึ่งจะทำให้กบปะเสียใจอย่างมาก นิสัยของกบปะ คือ ชอบกินแตงกวา ในฤดูเก็บเกี่ยวแตงกวาของเกษตรกร ที่ญี่ปุ่นจึงมีธรรมเนียมการล่อยแตงกวาลงแม่น้ำ เพื่อเซ่นวารีเทพ และทำทานให้ผีอดโซ เป็นที่มาของเรื่องเล่าที่ว่า หากชายใดแก้ม้าลงเล่นน้ำในแม่น้ำ อาจถูกกบปะดึงของลับ เพราะเข้าใจผิดคิดว่าเป็นแตงกวาที่เขาเอา เช่น กบปะมีนิสัยที่ขี้เล่นและอยากรู้อยากเห็น ซึ่งบางครั้งก็เป็นอันตรายกับมนุษย์

กบปะมีความอันตรายเช่นเดียวกับผีร้ายอื่นๆ มีเรื่องเล่าอยู่เสมอๆ ว่ากบปะเคยหลอกล่อให้คนลงไปใต้น้ำ มักจะลากม้า หรือเด็กๆลงแม่น้ำจนจมน้ำตาย หากถูกชาวประมงจับได้ มันจะปล่อยตดออกมาป้องกันตัว ซึ่งเหม็นบรรลัย ทั้งยังมีเรื่องเล่าที่ว่า กบปะจะคอยแอบอยู่แถวๆ ส้วม เมื่อคนเผลอมันจะแกล้งโดยใช้นิ้วสวนทวาร ซึ่งพฤติกรรมนี้ อาจทำให้มันถูกคนจับตัวได้ แต่กบปะมีความสุภาพอ่อนน้อมและมีสัมมาคาราวะมาก กบปะเป็นพรายที่มีความคิดความรู้สึกผิด มันจะขอโทษโดยการจับปามาให้ที่หน้าประตูบ้านทุกวัน หรือไม่ก็มอบยาสมุนไพรชั้นเลิศที่มันปรุงขึ้นมาให้ ซึ่งกบปะมีความเชี่ยวชาญด้านการปรุงยาลึกลับอย่างมาก

ความเชื่อเรื่อง กบปะ มีกระจายไปทั่วประเทศญี่ปุ่น มีตำนานเล่าว่ามีช่างไม้ที่มีชื่อเสียงคนหนึ่งชื่อ ฮิดาริจินโกโร่ อ้างว่าตึกตาไม้ที่เขาทำโยนลงน้ำ กลายเป็นกบปะไป อีกตำนานก็เล่าว่า เดิมกบปะเป็นเทพที่ดูแลแม่น้ำลำคลอง แต่เมื่อมนุษย์เลิกนับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ กบปะเลยตกชั้นเป็นเพียงภูตผีธรรมดา

อาจเป็นไปได้ว่า สิ่งที่มีบุคคลเห็นปีศาจชนิดนี้ คือ สัตว์บางประเภทเช่น นาก หรือ ลิง มาก้มดื่ม น้ำในเวลากลางคืนก็ได้ ปัจจุบัน เรื่องราวของกบปะถูกสร้างเป็นภาพยนตร์ ละคร หรือการ์ตูนต่าง ๆ มากมาย เช่น ตัวละคร ซูเนโอะ ในเรื่องโดราเอมอน ก็นำมาจากกบปะนั่นเอง โดยมากแล้ว กบปะ ที่ปรากฏตามสื่อต่าง ๆ นั้น มักจะไม่มีภาพของความน่ากลัวหรือเป็นอันตราย ซึ่งต่างไปจากความเชื่อดั้งเดิม

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(3) คาไมทาจิ

คาไมทาจิ (「鎌鼬」, Kama-itachi, 鎌鼬) เป็นภูตลมในตำนานความเชื่อญี่ปุ่น ชื่อของคาไมทาจินั้น คามา แปลว่า เคียว,อิทาจิ แปลว่า ตัววีเทิล เนื่องจากว่าคาไมทาจิเป็นภูตลม จึงเคลื่อนไหวได้รวดเร็วเหมือนสายลม เรื่องเล่าเกี่ยวกับคาไมทาจิมืออยู่ว่าผู้คนที่ขึ้นไปบนภูเขา บางครั้งจะพบกับลมหมุนเมื่อลมหมุนผ่านไป เขาก็พบว่าตัวเองมีบาดแผลแต่ไม่รู้ลึกเจ็บ คาไมทาจิอาศัยอยู่ในลมหมุน มีอยู่ด้วยกัน 3 ตัว มีพฤติกรรมคือ ตัวแรกจะชนเหยื่อให้ล้ม ตัวที่สองจะฟันเหยื่อให้เป็นแผล ส่วนตัวที่สามจะทำยจะพยายามเพื่อห้ามเลือดและระงับอาการเจ็บปวด แต่การจู่โจมบางครั้งก็สร้างบาดแผลร้ายแรง และเจ็บปวดกว่าที่คิดไม่เป็นที่แน่ชัดว่าทำไมคาไมทาจิจึงมีพฤติกรรมเช่นนั้น

คาไมทาจิจัดว่าเป็นอันตรายกับมนุษย์ เพราะมีบางเรื่องเล่ากล่าวว่า ผู้ที่พบปรากฏการณ์คาไมทาจิ บางครั้งไม่ได้ถูกฟันครั้งเดียว แต่จะถูกฟันแล้วหายา แล้วถูกฟันซ้ำๆอีก ซึ่งนับว่าน่ากลัว เพราะว่าคาไมทาจิมินิสัยชอบต่อสู้อยู่เหมือนกัน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(4) ซาชิกิวาราชิ

ซาชิกิวาราชิ (「座敷童子」, Zashiki-warashi, 座敷童子) เทพอารักษ์ที่เป็นเด็ก ตามความเชื่อส่วนมากมักจะอยู่ในรูปเป็นเด็กผู้หญิงที่อายุน้อยๆ ราวๆ 5-14 ปี อาศัยอยู่ตามห้องของบ้านที่เก่าๆ และตามอาคารต่างๆ บางครั้งจะวิ่งเล่นจนผู้อาศัยได้ยินเสียง บางครั้งจะออกมาเล่นกับเด็กๆ ซึ่งผู้ใหญ่จะมองไม่เห็น ซาชิกิวาราชิยังช่วยปกป้องเจ้าของบ้านจากภยันตรายต่างๆ รวมไปถึงสิ่งอัปมงคลที่จะมาอย่างกรายเข้ามา ภายในบ้านที่ซาชิกิวาราชิอาศัยอยู่

เนื่องจากซาชิกิวาราชิจัดว่าเป็นผีประเภทหนึ่ง และมีพลังที่น่ากลัวของเทพอารักษ์ซึ่งมีทั้งคุณและโทษ มีเรื่องเล่าว่า หากซาชิกิวาราชิไปอาศัยอยู่ที่บ้านของใคร จะนำโชคลาภมหาศาล และความมั่งคั่งมาสู่บ้านหลังนั้น แต่เมื่อใดซาชิกิวาราชิจากบ้านนั้นไป ทรัพย์สินสมบัติและความเจริญรุ่งเรืองที่ซาชิกิวาราชินำมา จะมลายหายไปจนสิ้น และความพินาศจะมาเยือน

การที่ซาชิกิวาราชิจะเลือกอาศัยบ้านหลังไหนนั้น ไม่ทราบแน่ชัด แต่จะชอบเลือกบ้านที่ค่อนข้างเก่ามากกว่า สำหรับบ้านสมัยใหม่ซาชิกิวาราชิอาจจะเลือกเข้าอยู่บ้าง แต่ต้องไม่มีสำนักงานในตัวบ้าน เพราะซาชิกิวาราชิไม่ชอบกิจกรรมประจำวันที่อีกทีก็ ผู้คนพยายามที่จะสร้างห้องไว้ให้สำหรับซาชิกิวาราชิ โดยเฉพาะอย่างยิ่งตามโรงแรมและสำนักงาน โดยจะเป็นห้องที่เต็มไปด้วยตุ๊กตาและของเล่น แต่ความพยายามดังกล่าวมักสูญเปล่า

การจะให้ซาชิกิวาราชิอยู่กับบ้านใดบ้านหนึ่งนานๆ ต้องการการดูแลที่เหมาะสม ซาชิกิวาราชิไม่ชอบการเอาใจที่มากเกินไป เพราะว่าซาชิกิวาราชิมีนิสัยเหมือนเด็ก บางครั้งก็สร้างปัญหาให้ได้เหมือนกัน การพูดคุยอย่างสุภาพเป็นวิธีที่ดีกว่าการแสดงอารมณ์โกรธ เพราะความโกรธจะขับไล่ซาชิกิวาราชิไปเหมือนกัน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(5) ทานูกิ

ทานูกิมักจะเสกไปไม้ให้กลายเป็นเงิน เพื่อหลอกตาคนเสมอๆ เนื่องจากว่าของที่ทานูกิโปรดปรานก็คือ เหล้าสาเก ทั้งยังชอบเรื่องตลกขำขัน และธรรมชาติที่สงบ ทานูกิเชี่ยวชาญการแปลงกายเป็นสิ่งของมาก แต่กลับอ่อนเชิงเมื่อมันพยายามแปลงกายเป็นมนุษย์ เพราะจะเหลือหลักฐานมากมายให้จับได้

ทานูกิเป็นสัตว์ที่ชาวญี่ปุ่นเชื่อว่า เป็นปีศาจที่สามารถแปลงร่างได้ โดยใช้ไปไม้แปะไว้ที่หน้าผาก โดยความเชื่อนี้ปรากฏให้เห็นบ่อย ๆ ตามสื่อต่าง ๆ เช่น การ์ตูน เป็นต้น โดยเชื่อว่าเป็นสัตว์ที่ชอบดื่มเหล้าสาเก แต่จะไม่ซื้อเหล้าสาเกให้เปลืองเงินแต่จะใช้วิธีการแปลงร่างหลอกเอาเหล้ามาดื่ม รักสนุก และจะชอบหลอกมนุษย์ด้วยการแปลงลูกธัญพืชให้มีขนาดใหญ่ด้วย

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(6) นูราริเฮียวน์

นูราริเฮียวน์ **ぬらりひよん** หรือเทพอาคันตุกะ ไม่เป็นอันตรายกับมนุษย์ มักปรากฏตัวในรูปชายชราหัวโตๆ หน้าตาอิมเอิบ มีพลังในการสะกดจิตผู้คน ทำให้ผู้คนเข้าใจผิดว่าเป็นเจ้าของบ้าน หรือเจ้านายใหญ่ โดยมีเรื่องเล่าว่าเทพอาคันตุกะมักจะเข้าบ้านคนอื่น โดยไม่เกรงใจ และดื่มกินตามที่ต้องการ บางครั้งผู้คนที่เข้าใจว่าเป็นปีศาจนักต้มตุ๋น ทว่าตามบ้านเก่าๆ มักมีศาลเจ้าที่เตรียมเครื่องเซ่นไหว้ ซึ่งเป็นการจัดเตรียมไว้เพื่อต้อนรับเทพอาคันตุกะ ที่อาจจะมาแวะเยี่ยมเยียนตามบ้าน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(7) เนโกะมาตะ

เนโกะมาตะ (「猫又」, Nekomata, 猫又) หรือ แมวผี มีเรื่องเล่ามาว่า เมื่อแมวบางตัวมีอายุมากจะมีตะบะสูงขึ้น แล้วกลายเป็นแมวผี ที่เรียกว่าบาคะเนโกะ ซึ่งมีหลายวิธีที่มันจะสามารถกลายเป็นบาคะเนโกะได้ และเมื่อหางมันแยกออกเป็น 2 หาง มันถึงจะพัฒนากลายเป็นเนโกะมาตะ ซึ่งเนโกะมาตะสามารถขยายตัวได้ถึง 1 เมตร และส่วนมากจะเดินด้วยขาหลัง 2 ขา และมันเป็นผีที่ไม่ยอมให้ใครมาดูถูก ถ้าใครปฏิบัติกับมันไม่ดี มันจะจดจำอย่างฝังใจ เชื่อกันว่าการเดินรำของเนโกะมาตะสามารถควบคุมคนตายได้ และยิ่งเชื่ออีกว่าเนโกะมาตะเป็นสาเหตุของเพลิงไหม้ที่ผิดปกติ จึงมีความเชื่อบางอย่างที่จะตัดหางแมวออกซะ เพื่อป้องกันไม่ให้มันกลายเป็นเนโกะมาตะ

เรื่องเล่าของเนโกะมาตะ แตกต่างกันไปตามแต่ละพื้นที่ บ้างก็เชื่อว่าเนโกะมาตะจะกินแม้กระทั่งเจ้านายของตัวเอง และการที่ทิ้งแมวไว้กับศพเป็นเรื่องที่เสี่ยงมาก เพราะมันอาจจะปลุกศพให้คืนชีพ และควบคุมศพได้ ในขณะที่บางตำนานกล่าวว่าเนโกะมาตะจะแปลงร่างเป็นสาวงามในยามค่ำคืนเพื่อประณินบิตีเจ้านาย

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(8) ปีศาจจิ้งจอก

ปีศาจจิ้งจอก หรือ คิตส์ึเนะ (「狐」, Kitsune, 狐)・きつね มักแปลงกายเป็นมนุษย์ และแฝงกายอยู่กับคนทั่วไป โดยไม่ทราบจุดประสงค์ที่แน่ชัด

สามารถพบได้ตามแถบตะวันออกของเอเชีย ตามความเชื่อแล้วปีศาจจิ้งจอก เป็นจิ้งจอกที่มีพลังเวทย์ มีทั้งพวกที่จัดว่าศักดิ์สิทธิ์ที่เป็นขำรับใช้ของเทพอินาริ ซึ่งเป็นเทพแห่งการเพาะปลูก และพวกที่จัดว่าเป็นผีร้าย ปีศาจจิ้งจอกมีความเชี่ยวชาญในมนต์มายา และวิชาแปลงกาย ซึ่งบ่อยครั้งก็มักจะแปลงกายเป็นมนุษย์ เชื่อกันว่าสุนัขจิ้งจอกที่อายุยืน และมีตบะแก่กล้ามากพอ จะสามารถกลายเป็นปีศาจจิ้งจอกได้ เมื่อปีศาจจิ้งจอกอยู่จนครบ 100 ปี จะมีหางเพิ่มขึ้นมาหนึ่งหาง และมีพลังแข็งแกร่งขึ้น และหากมีหางครบเก้าหางเมื่อไหร่ จะมีพลังมหาศาลและชาญฉลาดอย่างยิ่ง

ปีศาจจิ้งจอกมีสังคมคล้ายคลึงกับมนุษย์ ทั้งยังสวมใส่เสื้อผ้าและยีนสองขา บางครั้งก็เข้ามาปะปนอยู่กับ มนุษย์ธรรมดา ปีศาจจิ้งจอกสามารถแปลงกายได้แนบเนียน จนมนุษย์ธรรมดาจับไม่ได้ ปีศาจจิ้งจอกตนใดถูกมนุษย์จับได้ จะถูกลงโทษอย่างหนักจากสังคมปีศาจจิ้งจอก การที่ปีศาจจิ้งจอกจะสำเร็จ วิชาแปลงกาย สามารถทำได้หลายวิธี ซึ่งหนึ่งในนั้นคือการใช้กะโหลกมนุษย์ช่วยในการแปลงกาย แต่ปีศาจจิ้งจอกที่ไม่ระมัดระวังอาจจะเหลือหลักฐานบางอย่าง อย่างเช่น ลืมแปลงกายอวัยวะบางส่วนที่อยู่ใต้เสื้อผ้า

เมื่อปีศาจจิ้งจอกแปลงร่างเป็นมนุษย์ มันก็มีความรู้สึกหรือความต้องการคล้ายมนุษย์เช่นกัน ปีศาจจิ้งจอกชอบกินของอร่อยๆ ไปรดปรานเต้าหู้ทอด ชอบการได้สัมผัสร่างกาย รวมไปถึงเรื่องเซ็กส์ เป็นหนึ่งในปีศาจที่มีเรื่องเล่าถึง สายสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งกับมนุษย์ การที่ปีศาจจิ้งจอกต้องแปลงกายมาปะปนกับมนุษย์

ไม่มีเหตุผลที่แน่นอน บางครั้งเชื่อว่า มันมาเพื่อค้นหาความรัก มีเรื่องเล่าว่า มีปีศาจจิ้งจอกที่แปลงกายเป็นสตรีที่งดงาม และแต่งงานอยู่กับมนุษย์ ทั้งยังสามารถสืบทายาทได้ด้วย ทายาทปีศาจจิ้งจอกจะมีความแข็งแกร่งผิดมนุษย์ รวมไปถึงมีพลังเวทย์ติดตัว และมีเสน่ห์ที่ประหลาด จนมีคำเล่าลือว่า องเมียวที่มีชื่อเสียงที่ชื่อ อาเบะโนเซย์เมย์ (Abe no Seimei) เป็นทายาทของปีศาจจิ้งจอก

มนต์มายาของปีศาจจิ้งจอกลึกลับมาก ถึงแม้ว่ามนุษย์จะรู้ว่าต้องมนต์ของปีศาจจิ้งจอก แต่สัมผัสของมนต์มายาก็เหมือนจริง จนแทบแยกความจริงกับภาพมายาไม่ออก ปีศาจจิ้งจอกที่มีตบะมากจะรู้จักจิตใจของมนุษย์ ทำให้สามารถสร้างภาพมายาที่มนุษย์คนนั้นต้องการเห็นได้ ทำให้แม้มนุษย์อยากปฏิเสธ ก็ยากที่จะทำได้

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(9) ยูกิอนนะ

สตรีหิมะ หรือ ยูกิอนนะ (「雪女」, yuki onna, – นางหิมะ) มักจะเล่นงานนักเดินทางโชคร้ายที่ติดพายุหิมะ ตามความเชื่อของชาวญี่ปุ่น เป็นชื่อที่ใช้เรียกภูตหิมะที่มีรูปร่างเป็นสตรีที่งดงาม ว่ากันว่า เป็นจิตวิญญาณแห่งฤดูหนาว ซึ่งยูกิอนนะนี้ จะมีลักษณะเป็นผู้หญิงสาวสวย สวมชุดกิโมโนสีขาวสะอาด นางจะปรากฏตัวบนภูเขาหิมะในวันที่มีพายุหิมะ และหลอกล่อให้ผู้ชายที่หลงไหลในความงามของนางไปสู่ความตาย เรื่องเล่าของสตรีหิมะมีหลากหลายอยู่ว่า บางครั้งเล่ากันว่าในวันที่หิมะตกหนัก นักเดินทางที่โชคร้ายไม่ดี จะได้พบกับสตรีหิมะท่ามกลางพายุหิมะที่อันตราย เธอจะสวมกิโมโนสีขาว และค่อนข้างตัวสูง บ้างก็เล่าว่าเธอสวมกิโมโนสีแดง แล้วรอยเท้าที่เธอเดิน เต็มไปด้วยคราบเลือด บางครั้งเชื่อว่าสตรีหิมะเป็นวิญญาณของหญิงที่ตั้งครรภ์ ที่ตายเพราะพายุหิมะ และเมื่อใครเดินผ่านมาตามทางแล้วพบเห็นเธอเข้า เธอจะยิ้มแล้วยอมให้คนนั้นอุ้มลูก เธอก็จะไม่สามารถปล่อยลูกของเธอได้เมื่ออุ้มแล้ว และลูกของเธอจะหนัก

ขึ้นและเย็นจนแข็ง ทำให้เหยื่อขยับไปไหนไม่ได้ และจะจมนิหิมะตาย

ทว่าเรื่องเล่าที่มีชื่อเสียงของสตรีนิหิมะ เป็นเรื่องที่มีอยู่ว่า ชายตัดฟืน 2 คน คนหนึ่งยังหนุ่ม ส่วนอีกคนค่อนข้างมีอายุ ติดอยู่ที่ท่ามกลางพายุหิมะไม่สามารถกลับได้ จึงต้องหาที่พักซึ่งเป็นกระท่อมร้างเพื่อหลบหิมะก่อน เมื่อทั้งคู่หลับลง กลางดึกนั้นมีเพียงชายคนหนึ่งที่อายุน้อยกว่ากึ่งหลับกึ่งตื่น เห็นผู้หญิงที่สวมกิโมโนสีขาว หน้าตาซีดเผือก และมีแววตาที่น่ากลัว เป่าลมหายใจใส่ชายคนที่มีอายุกว่า ชายคนที่มีอายุน้อยกว่าตกใจมากจนพูดไม่ออก แล้วสตรีนิหิมะก็เข้ามากระซิบว่าเธอจะไว้ชีวิตเขา ตราบเท่าที่เขาไม่แพร่งพรายเรื่องของเธอให้ใครรู้ แล้วสตรีนิหิมะก็หายตัวไป เขาพบว่าชายคนที่สูงวัยกว่าได้แข็งตายไปแล้ว

หลังจากนั้น 1 ปีให้หลัง เขาได้พบกับผู้หญิงคนหนึ่งที่มีค่อนข้างสูง หน้าตาซีดเผือก แต่เป็นผู้หญิงที่หน้าตาดี เขาตัดสินใจแต่งงานและอยู่กินกับเธอ ถึงแม้ว่าเธอจะมีลูกกับเขาถึง 10 คน แต่ความงามของเธอไม่เปลี่ยนแปลงไปเลยซักนิดเดียว วันหนึ่งสามีก็เกิดหูดปาก เล่าเรื่องสตรีนิหิมะออกมาให้เธอฟัง เมื่อเธอได้ยิน เธอก็คืนร่างกลับเป็นสตรีนิหิมะตนเดิม ตนเดียวกับที่สามีเคยเจอ ด้วยความเป็นมนุษย์ ฝ่ายสามีเกิดหวาดกลัวภรรยา แต่เพราะว่าเธอเห็นแก่ลูกๆ จึงไว้ชีวิตสามีแล้วหายตัวไป หลังจากนั้นก็ไม่มีใครได้พบกับสตรีนิหิมะนั้นอีกเลย

ส่วนใหญ่แล้ว เรื่องเล่าของ ยูกิอนนะ จะปรากฏในทางตอนเหนือของเกาะญี่ปุ่นเสียเป็นส่วนมาก ไม่ว่าจะผ่านทางแถบฮอกไกโด หรือทางแถบจังหวัดอิวาเตะ เนื่องจากทางตอนเหนือของญี่ปุ่นจะมีอากาศหนาวเย็น และมีหิมะปกคลุมอยู่เกือบตลอดทั้งปี จึงมีเรื่องเล่าขานของยูกิอนนะ มากกว่าท้องที่อื่นๆ

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(10) สาวคอยาว

โรคุโรคุบิ (「ろくろ首」, Rokurokubi, ろくろ首) หรือ สาวคอยาว เป็นเรื่องเล่าที่เกี่ยวกับ

มนุษย์ที่ยังมีชีวิตอยู่แต่ต้องคำสาปหรืออาถรรพ์ เมื่อตกกลางคืนจะยึดคอกออกไปได้ยาวมาก มักจะเป็นเฉพาะในผู้หญิง มีพฤติกรรมที่จะเป็นอันตรายต่อมนุษย์ สาวคอยาวจะดูพลังของเหยื่อที่เป็นทั้งคนและสัตว์ และจะใช้ลิ้นเลียเพื่อดับไฟตะเกียง ซึ่งสาวคอยาวนั้นมักจะ เป็นผู้หญิงที่ต้องพบกับรักที่ผิดหวัง เพราะว่าเมื่อสามีมาพบว่าภรรยาตนเป็นสาวคอยาว มักจะหนีไปด้วยความหวาดกลัว

ส่วนมากสาวคอยาวมักจะแฝงตัวอยู่กับคนธรรมดาได้ แต่ต้องทุกข์ทรมานกับการพยายามซ่อนร่างจริงของตัวเอง ถึงแม้ว่าสาวคอยาวพยายามปิดบังร่างจริง แต่ความที่เป็นผีทำให้มีความรู้สึกที่จำเป็นจะต้อง แสดงร่างคอยาวออกมาเสมอๆ สาวคอยาวจึงมักจะแสดงร่างจริงออกมาต่อหน้าพวกซีเมาหรือพวกจีเง่าเท่านั้น

สาวคอยาวไม่มีนิสัยชอบหลอกคนเหมือนผีร้ายอื่นๆ เพราะยังมีความเป็นมนุษย์อยู่มาก ทั้งยังคิดว่าตัวเองสามารถใช้ชีวิตอย่างมนุษย์ปกติได้ บางครั้งอาการคอยาวจึงออกมาตอนหลับเท่านั้น เมื่อตื่นขึ้นมาก็รู้สึกตัวปวดคอ และฝันเห็นสถานที่ต่างๆ ในมุมมองที่แปลกๆ

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(11) สาวปากฉีก

สาวปากฉีก หรือ คุชิซากะอนนะ (「口裂け女」, Kuchisake onna, 口裂け女) มีปากฉีกถึงโหนุ มักสวมผ้าคลุมหน้า แล้วถามเหยื่อว่าฉันสวยไหม? เป็นผีญี่ปุ่นที่มีชื่อเสียงอีกตนหนึ่ง ลักษณะของสาวปากฉีกคือ ปากจะฉีกถึงโหนุ เรื่องเล่าของสาวปากฉีกมีทั้งฉบับดั้งเดิมกับฉบับปัจจุบัน ตำนานสาวปากฉีกในสมัยเฮอันเล่ามาว่า มีหญิงสาวที่งดงามยิ่งนัก ไม่เป็นรองใครในแผ่นดิน เป็นภรรยาของชามูไรที่มีชื่อเสียง แต่โชคร้ายที่สามีของเธอ สงสัยว่าเธอจะไปมีชู้ ด้วยความโกรธจึงใช้ดาบคาตานะ ตัดปากของเธอจนฉีกถึงโหนุ เพื่อทำลายความงามของเธอ พร้อมทั้งตากกลางว่า อย่างนี้แล้วใครจะคิดว่าเธองดงามอีก

สาวปากฉีกเมื่อตายไปจึงกลายเป็นวิญญาณพยาบาล มีพฤติกรรมที่น่ากลัว คือ มักจะยืนอยู่ตรงริมถนน ในช่วงเย็นๆถึงค่ำ ในวันที่หมอกกลง และจะสวมผ้าปิดปากไว้ พอใครเดินผ่านมาจะเข้าไปทักแล้วถามว่า ฉันสวยไหม? ถ้าตอบกลับไปว่าก็สวยนิ แล้วสาวปากฉีกจะถอดผ้าปิดปากออก แล้วถามอีกครั้งว่า แล้วแบบนี้ล่ะ? เหยื่อที่เห็นใบหน้าแท้จริงของสาวปากฉีก ถ้าตกใจแล้วพยายามวิ่งหนี สาวปากฉีกจะ

วิ่งไล่ และหนียังไงก็หนีไม่พ้น สาวปากฉีกจะเล่นงานเหยื่อโดยจะตัดให้ปากฉีกเหมือนเธอ เชื่อกันว่าหากถูกสาวปากฉีกวิ่งไล่ให้โยนขนมหวานชื่อดัง จะดึงความสนใจสาวปากฉีกไปที่อื่นได้ และยังมีเรื่องเล่าต่อเนื่องในการตอบคำถามของเธอครั้งที่สอง หากตอบว่าไม่สวยเธอก็จะวิ่งไล่และเล่นงาน แต่หากตอบว่า ก็ดูปกติดีนี่ ก็สวยดีนี่ สาวปากฉีกจะพอใจและไม่ทำร้ายเหยื่อ แล้วจากไปแต่โดยดี

สาวปากฉีกจะเป็นอันตรายกับมนุษย์หรือไม่ แล้วแต่สถานการณ์ เธอมีความรวดเร็วสูง และใช้มนต์มายาได้เล็กน้อย ขึ้นขอบเวลาได้รับคำชม หรือรู้สึกว่าคุณเองสวย เกลียดคนที่พูดโกหก และคนที่กลัวเธอ

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(12) อามิศิริ

ภูตตัดตาข่ายหรือ อามิศิริ 網切り・網剪・あみきり มีลักษณะคล้ายกิ้งก่าผสมกับงู ส่วนมากมีขนาดตัวค่อนข้างเล็ก ในสมัยก่อนตาข่ายดักยุง เป็นสิ่งเดียวที่จะใช้ป้องกันจากยุงในเวลาค่ำคืน ตอนรุ่งเช้าผู้คนจะพบว่าตาข่ายกลับขาดเป็นรู จึงเกิดเป็นเรื่องเล่าของอามิศิริขึ้นมา ซึ่งมันจะมีพฤติกรรมชอบตัดตาข่ายอามิศิริ จัดอยู่ในประเภทพรายน้ำ เป็นภูตที่รักสงบ แต่สร้างความรำคาญให้มนุษย์ในบางครั้ง ไม่เป็นอันตรายกับมนุษย์ ไม่ค่อยชอบให้ใครพบเห็นตัวมันนัก แต่สามารถบินในอากาศได้เหมือนกับว่ายนน้ำ เมื่ออยู่ในน้ำมันมักจะตัดตาข่าย หรือแหของชาวประมงที่ขวางทาง อามิศิริชอบอยู่ในน้ำมากกว่าบนบก นอกจากนั้นยังมีเรื่องเล่าที่ว่า มันชอบตัดเสื้อผ้าที่ตากไว้ให้เป็นรูอีกด้วย มักจะพบเรื่องเล่าเกี่ยวกับอามิศิริในน้ำมากกว่าบนบก และมักเกี่ยวข้องกับชาวประมง อามิศิริสามารถว่ายน้ำได้อย่างรวดเร็ว สามารถแปลงกายเพื่อขึ้นบกได้เป็นเวลาสั้นๆ และใช้มนต์มายาได้เล็กน้อย

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(13) โอคิคุ

ฝึนบจาน หรือ ซารายาชิกิ (「皿屋敷」, Sarayashiki, 皿屋敷) หรือ โอคิคุ เป็นเรื่องเล่าของ วิญญาณที่จะออกมาจากบ่อเก็บน้ำ และเริ่มนับจานตั้งแต่ 1 ใบจนถึง 9 ใบ แล้วจะร้องไห้อย่างหัวใจสลาย ซึ่งที่มาก่อนที่โอคิคุจะกลายเป็นฝึนนั้นมีหลายเรื่องเล่า บางเรื่องกล่าวว่าโอคิคุทำงานของเจ้านายแตก เจ้านายโมโหมากจึงฆ่าโอคิคุทิ้งแล้วเอาศพทิ้งลงบ่อน้ำ

เรื่องเล่าที่มีชื่อเสียงของโอคิคุมีที่มาจาก เธอเป็นสาวใช้ของอาโอยาม่า ผู้ที่หวังจะโค่นล้ม อำนาจของเจ้าเมือง โอคิคุบังเอิญไปได้ยินแผนการเข้า เธอจึงไปเล่าให้คนรักของเธอฟัง ซึ่งคนรักของเธอ เป็นทหารเจ้าเมือง แผนการของอาโอยาม่าจึงถูกเปิดโปงและล้มเหลวในที่สุด เมื่ออาโอยาม่ารู้ว่าโอคิคุเป็น คนแอบได้ยินเรื่องแผนการ เป็นต้นเหตุที่ทำให้แผนล้มเหลว อาโอยาม่าจึงวางแผนจะสังหารเธอซะ อาโอยาม่าจึงใส่ความโอคิคุว่า เธอขโมยจานที่ล้ำค่าไป 1 ใบซึ่งในชุดจานนั้นจะมี 10 ใบด้วยกัน โอคิคุถูกทรมาน จนตาย และถูกทิ้งศพลงบ่อน้ำ

บ่อน้ำของโอคิคุสันนิษฐานว่าอยู่ที่ปราสาทฮิเมจิ แต่ก็มีที่อ้างถึงอีกแห่ง คือ บ่อน้ำของสวนใน สถานทูตประเทศแคนาดาที่โตเกียว ซึ่งเดิมทีเป็นที่ดินของตระกูลอาโอยาม่า

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(14) โดโรทาโบะ

โดโรทาโบะ 泥田坊・どろたぼう มีเรื่องเล่ามาว่า เดิมทีวิญญาณตนนี้เคยเป็นชาวนาที่ยากจน แต่ว่าขยันขันแข็ง เกิดอยู่ในยุคข้างยากมากแพง และมีการเก็บภาษีอย่างไม่เป็นธรรมจากเจ้าเมือง ซึ่งเกษตรกรเหล่านี้ก็ต้องแบกภาระทั้งหมด ชาวนาคนนี้พยายามเตรียมดินเพื่อทำการเพาะปลูก เขาไม่สนใจอะไรมากไปกว่าไร่นาของเขา ที่จะเจริญงอกงามได้ดีเพียงใด แต่อย่างไรก็ตามยังไม่ได้ปลูกเขาก็ล้มป่วย และเสียชีวิตลง ลูกชายของเขาเป็นคนเกียจคร้าน เขาแต่ดื่มเหล้า ไม่ยอมสานต่อการทำไร่นาที่พ่อรักมาก จึงได้ปล่อยทิ้งร้าง จนกระทั่งต้องขายที่ดินไป วิญญาณพ่อที่ตายไปจึงไม่สงบ กลายเป็นโดโรทาโบะ ซึ่งมีร่างกายเป็นโคลน ในวันที่มีแสงจันทร์ส่อง พวกชาวนาเสียงคร่ำครวญมากจากไร่นาไกลๆ มันเป็นเสียงของโดโรทาโบะ ต้องการที่ดินอันเป็นที่น่ายิ่งของเขาคืน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(15) โคโนกิจิจิ

โคโนกิจึ๊ 児啼爺・こなきじじい เรื่องเล่ามีว่า ผีตนนี้จะแปลงเป็นเด็กทารกที่ถูกทิ้ง ร้องให้อยู่ที่ข้างทาง เมื่อคนที่เดินผ่านมาเข้ามาอุ้ม จะตกใจเมื่อเห็นใบหน้าเป็นตาแก่ ทั้งยังน้ำหนักเพิ่มขึ้น อย่างมาก จนยากที่จะถือไว้ได้ อีกทั้งโดยปกติคนจะตกใจเมื่อเห็นหน้าตา และจะทิ้งลงทันที เมื่อปีศาจ ทารกเฒ่าตกลงพื้น ก็จะหายไป ทิ้งไว้แต่เสียงหัวเราะ และผู้ที่งุนงงกับเหตุการณ์ที่ได้เจอกับผีตนนี้ บางเรื่อง เล่าก็กล่าววว่า หากผู้ใดไม่ตกใจกับใบหน้าของปีศาจทารกเฒ่า และพยายามอุ้มไว้ให้ได้โดยไม่ปล่อยทิ้งลง พื้นสำเร็จ จะได้รับพรพิเศษจากปีศาจทารกเฒ่า

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(16) อิทซึมาเด็น

อิทซึมาเด็น 以津真天・いつまでん ตำนานมีอยู่ว่า ฤดูใบไม้ร่วงปี 1334 นกประหลาดนี้ก็ปรากฏ ขึ้นบนท้องฟ้ายามค่ำคืน หายใจเป็นไฟและส่งเสียงร้องให้อย่างน่าเวทนาว่า kltsumademo! tsumademo! อีกนานเท่าไร อีกนานเท่าไร ซึ่งสร้างความรำคาญใจ ให้กับผู้ที่ได้ยินเสียงคร่ำครวญนี้ เจ้าเมืองจึงได้สั่ง ให้นำกัญญาที่แม่นยำ สอยนกประหลาดนี้ลงมาซะ เมื่อนกนี้ถูกยิงตก ปรากฏว่ามันมีลักษณะคล้ายกับคิเมร่า ตัวเป็นนุ หน้าเหมือนคน มีเล็บที่แหลมคม มีปีกกว้างประมาณ 5 เมตร ซึ่งช่วงเวลาที่พบนกประหลาดนี้ เป็น ช่วงที่กาฬโรคระบาด ทำให้มีผู้เสียชีวิตไปเป็นจำนวนมาก ศพของผู้ที่ป่วยตายจำนวนมาก ถูกฝังทิ้งไว้ที่ กำแพงเมืองรวมๆ กัน รวากับว่าเป็นขยะ และไม่ได้ทำพิธีกรรมส่งวิญญาณ อีกทั้งยังมีเรื่องเล่าที่ว่า เหล่าผู้ที่ อดอยากจนกระทั่งตายไป จะกลายเป็นนกปีศาจคร่ำครวญ ตามล่าผู้ที่ทอดทิ้งตน และร้องให้ตลอดเวลาว่า อีกนานเท่าใด อีกนานเท่าใด จะทอดทิ้งเราอีกนานเท่าใด

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(17) เท็นโจนาเมะ

เท็นโจนาเมะ 天井舐め・てんじょうなめ เรื่องเล่าของผีชนิดนี้เล่าว่า เท็นโจนาเมะ เป็นเป็นผีที่มีลิ้นที่ยาว มีนิสัยชอบเลียคราบ และสิ่งสกปรกที่อยู่ตามฝ้าเพดาน มักจะปรากฏตัวในตอนที่ไม่มีคนอยู่ เป็นผีไม่ชอบให้ใครเห็นตัวที่คล้ายกับอะคานาเมะ จึงไม่ค่อยมีเรื่องเล่าที่ว่ามีคนพบเห็นผีประเภทนี้ แต่สันนิษฐานว่า เท็นโจนาเมะเป็นผีที่ตัวสูงและมีลิ้นที่ยาว เพราะสามารถเลียได้ถึงเพดาน จึงมีเรื่องเล่าที่ว่ารอยเปื้อนที่ฝ้าเพดาน อาจเป็นรอยที่เท็นโจนาเมะเลียไว้ก็ได้ แต่บางเรื่องเล่าก็ค้านว่า เท็นโจนาเมะเป็นผีที่คอยลดรอยคราบบนเพดานต่างหาก เท็นโจนาเมะไม่ใช่ผีที่น่ากลัว มีเรื่องเล่าที่ว่า มีชาмуไรคนหนึ่ง สามารถจับเท็นโจนาเมะได้ จึงขังไว้ในปราสาทของเขา เพื่อให้เท็นโจนาเมะทำความสะอาดโดยแมงมุม ตามที่สูงๆในปราสาทของตน

สิ่งเท็นโจนาเมะหวาดกลัวมากที่สุดก็คือไฟ จึงมีเรื่องเล่าอีกเรื่องว่าเท็นโจนาเมะจะคอยเลียที่ต่างๆ ตามบ้าน เพื่อให้แน่ใจว่าจะไม่มีสิ่งใดติดไฟ ถ้ามีแสงสว่างแม้เพียงนิดเดียว เท็นโจนาเมะจะหนีไปทันที

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(18) เคะคะอนนะ

คะคะอนนะ 情兮女・けらけらおんな เรื่องเล่าที่มาของสาวหัวเราะ มีตำนานมาจากสมัยเอโดะ มีหญิงงามคนหนึ่งที่มีมักจะคอยสร้างเสียงหัวเราะให้กับคนรอบข้าง ทำให้ผู้คนมีความสุขด้วยเสียงหัวเราะ และมุขตลกที่เป็นเอกลักษณ์ของเธอที่ยากจะมีใครเลียนแบบได้ สาวหัวเราะเมื่อเป็นผีมักจะปรากฏตัวเพียงช่วงเวลาสั้นๆ ในที่ใดก็ได้ เพื่อสร้างเสียงหัวเราะให้กับคนที่ได้พบเธอ บางครั้งเธอจะปรากฏตัวในลักษณะที่มีหัวที่โตผิดปกติ แต่ตัวลีบนิดเดียว ซึ่งสาวหัวเราะสามารถปรับเปลี่ยนรูปร่าง ให้มีรูปร่างและขนาดแปลกๆ ได้ตามที่ต้องการ ซึ่งสาวหัวเราะจะทำทุกวิถีทาง เพื่อให้คนที่พบเห็นเธอหัวเราะออกมาให้ได้ สาวหัวเราะมักจะเลือกปรากฏตัวให้คนที่มักไม่มีความสุข หรือไม่เคยเผยแพร่ยิ้มให้ใครเห็น เพื่อให้กำลังใจคนเหล่านั้น ซึ่งคนที่ได้พบกับสาวหัวเราะ จะจดจำเธอได้ไม่ลืม และทุกครั้งที่เจอเธอ จะไม่มีมุขซ้ำ

เรื่องเล่าอีกเรื่องของสาวหัวเราะ คือ ในยามค่ำคืนผู้คนที่เดินทางในที่เปลี่ยว จะเห็นสาวร่างมึนเมา ที่มีเสียงหัวเราะดังก้องกังวานไปทั่วทั้งแผ่นฟ้า คนที่ตกใจแม้ว่าจะพยายามหนีไปทางไหน เสียงนั้นก็ติดตามเข้ามาใกล้ทุกทีๆ

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(19) ฟุทาคุชิอนนะ

ฟุทาคุชิอนนะ 二口女・ふたくちおんな สาวสองปาก เป็นผู้หญิงที่ต้องคำสาป ทำให้กลายเป็นครึ่งคนครึ่งผี เช่นเดียวกับสาวคอยาว ลักษณะเด่นคือ จะมีปากอยู่ที่ด้านหลังของคออีกหนึ่งปาก กะโหลกจะเปิดออก กลายเป็นปากมีฟันและลิ้น ซึ่งไม่สามารถควบคุมปากด้านหลังนี้ได้ มันจะหา

อาหารที่ใกล้ตัวกินเอง โดยใช้เส้นผมที่ยาวของผู้หญิงคนที่ต้องคำสาปนั้นแทนมือ ซึ่งหากมันไม่ได้รับอากาศที่เพียงพอ จะสร้างความเจ็บปวดอย่างมาก ให้กับหญิงที่ต้องคำสาปเรื่องเล่าของสาวสองปาก มักจะเล่าว่า เกิดกับแม่เลี้ยงที่ทอดทิ้งลูกเลี้ยง ให้ออดตาย ในขณะที่ตัวเองกินดีอยู่ดี วิญญาณของเด็กที่ตายไป จึงกลับมาล้างแค้นแม่เลี้ยงของตน

เรื่องเล่าอีกอย่างที่แตกต่างกัน เล่าว่า คำสาปนี้จะเกิดกับผู้หญิง ที่เปลี่ยนวิธีการกินของตนเองอย่างเฉียบพลัน โดยลดปริมาณอาหารลงอย่างมาก เพราะอยากลดน้ำหนัก พยายามอดสิ่งที่ตัวเองชอบ แต่ว่าร่างกายกลับต้องการมาก จนกลายเป็นว่าตัวเองต้องคำสาป มีปากที่สองที่ควบคุมไม่ได้มาแทน

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(20) อาคานาเมะ

อาคานาเมะ 垢舐・あかなめ เป็นผีที่มีลิ้นยาว ชื่อของอาคานาเมะ อาจมาจากลักษณะตัวของมัน ที่ค่อนข้างเล็ก และมีสีแดง ซึ่ง aka ในภาษาญี่ปุ่น แปลว่าสีแดง เรื่องเล่าของมันมักเล่าว่า ปีศาจตนนี้จะปรากฏตัวที่ห้องน้ำที่สกปรก ถูกทิ้งโดยให้ได้ทำความสะอาด โดยมันจะใช้ลิ้นเลียสิ่งสกปรกเหล่านั้น จึงมีผู้เล่าว่าในยามค่ำคืนที่ได้ยินเสียงแปลกๆ จากห้องน้ำ บางทีอาจไม่ใช่เสียงของแมลงสาป แต่จะเป็นเสียงของอะคานาเมะก็ได้ สำหรับอะคานาเมะห้องน้ำจะสกปรกหรือไม่ก็ไม่ใช่อุปสรรค แต่อะคานาเมะจะชอบห้องน้ำที่สกปรกมากกว่า ซึ่งอะคานาเมะชอบเลียคราบสกปรกที่พื้นห้องน้ำมาก มักจะออกมาเลียห้องน้ำตอนที่ผู้คนหลับหมด ถ้ามีใครเข้าไปใกล้ มันจะหนีหายอย่างรวดเร็ว จึงไม่ใช่นักที่จะพบเห็นปีศาจประเภทนี้

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(21) อามาโนะจากุ

ปีศาจขวางโลกอามาโนะจากุ เมื่อมีคนคนหนึ่งแต่ก่อนนิสัยดีอ่อนหวานมากแต่แล้ววันหนึ่งก็เปลี่ยนไปอย่างกับหน้ามือเป็นหลังมือโดยไม่มีสาเหตุ ชาวญี่ปุ่นจึงเชื่อว่าคนคนนั้นถูกอามาโนะจากุเข้าสิง ปีศาจตัวเล็กๆตัวนี้มีนิสัยขวางโลกอย่างรุนแรง ปีศาจตัวนี้มีแต่เปลี่ยนคนดีให้เป็นคนเลว แต่ที่เปลี่ยนคนเลวให้เป็นคนดีขึ้นมาแล้วยังไม่ปรากฏ

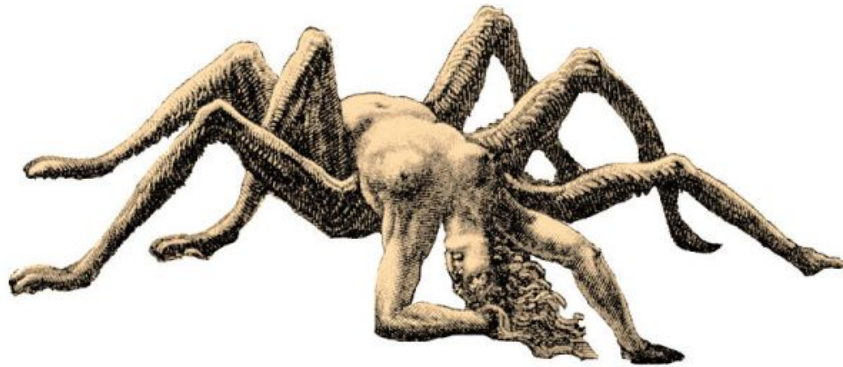
(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(22) อินุกามิ

อินุกามิ(เทพสุนัข)เป็นวิญญาณสุนัขที่ซื่อสัตย์ต่อเจ้านาย เมื่อมันกลายเป็นอินุกามิ จะมีพลังสามารถตรวจจับวิญญาณตนอื่นได้ และบางตน ยังสามารถขับไล่วิญญาณร้ายที่เป็นอริกันได้ แต่อินุกามิก็มีความดุร้ายเช่นเดียวกับหมาป่า

เรื่องเล่าเกี่ยวกับวิธีการสร้างอินุกามิ มีได้หลายวิธี บางวิธีกล่าวว่า สามารถเรียกวิญญาณของสัตว์เลี้ยงอันเป็นที่รักมาอยู่ในรูปของวิญญาณ ผู้พิทักษ์ได้ บางเรื่องเล่ากล่าวว่า วิธีการสร้างอินุกามิ คือการทำให้สัตว์เลี้ยงอันเป็นที่รัก ตายด้วยน้ำมือของเจ้านายที่มันไว้ใจ นำศพไปฝังไว้ที่ทางแยก แล้วทำพิธีร้ายอาคม จะสามารถ สร้างอินุกามิที่ทรงพลัง ที่สามารถไปไหนมาไหนได้เองโดยอิสระ มีแต่ต้องเมียที่มีพลังสูงส่งจริง จึงจะสามารถควบคุมอินุกามิ ที่ถูกสร้างขึ้นโดยวิธีนี้ได้ วิธีการสร้างอินุกามิ อีกวิธีหนึ่ง เล่าว่าให้ผูกสุนัขที่หวัดไว้ แล้ววางชามอาหารล่อไว้แต่ให้กินไม่ถึง เมื่อความอยากอาหารของมันขึ้นถึงขีดสุด ก็ให้ตัดหัวซะ จะได้อินุกามิที่ทรงพลัง และดุร้ายมาก ในบางครั้งองเมียวที่เรียกอินุกามิมาใช้จุมโจมศัตรู อาจนึกเสียใจภายหลังที่สร้างอินุกามิขึ้นมา เพราะมันจุมโจมอย่างโหดเหี้ยม ไร้ความปราณี

ดังนั้นผู้ที่จะใช้อินุกามิได้เต็มประสิทธิภาพ จึงจำกัดอยู่แค่องเมียวชั้นสูงเท่านั้น คนที่พลังไม่เข้าขั้น หากจะใช้อินุกามิ อาจต้องเสียใจภายหลัง หรือจบชีวิตของตัวเอง เพราะอินุกามิไม่ได้ควบคุมได้ง่ายๆ ถึงแม้ว่าจะเป็นอินุกามิที่สร้างอย่างถูกวิธี จนเป็นวิญญาณผู้พิทักษ์ แต่เมื่อปราศจากเจ้านาย หรือได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม มันก็อาจทอดทิ้งเจ้านาย และสามารถออกอาละวาดได้เอง การใช้อินุกามิ มักเป็นทางเลือกสุดท้าย ของวิชามนต์ดำเพื่อเล่นงานใครซักคนที่ไม่สามารถหาทาง อื่นเล่นงานได้แล้ว การเรียกอินุกามิต้องการการบูชาญหนึ่งชีวิต ด้วยมือของตัวเอง เมื่อหนึ่งชีวิตดับลง จะได้อินุกามิกลับมา แต่เป็นวิญญาณที่เต็มไปด้วย ความแค้น และไม่สามารถควบคุมได้ง่ายๆ ถ้าไม่มีการเตรียมการอย่างดี พร้อม ซึ่งไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าอะไรจะเกิดขึ้น เจ้าของที่ไม่สามารถควบคุมอินุกามิได้ จะพบความยากลำบากในการกำจัดอินุกามิติ้ง ถึงแม้ว่าจะพยายามนำไปทิ้งที่เกาะร้าง ก็ไม่ช่วยให้รอดพ้นจากคำสาปอินุกามิไปได้ ซึ่งจะทำให้เจ็บป่วยอย่างประหลาด มีเพียงหมอมนต์ที่มีพลังเชี่ยวชาญสูงจริง จึงจะสามารถแก้คำสาปอินุกามิได้

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(23) จูโรคุโมะ

นางแมงมุม (จูโรคุโมะ) เชื่อกันว่าเป็นแมงมุมเพศหญิง ที่มีชีวิตติดต่อกันหลายร้อยปี ซึ่งได้ดูดเลือดคนจำนวนมากจนทำให้วิชาอาคมแกร่งกล้าขึ้น พัฒนาเป็นนางแมงมุมในตอนกลางวันนางจะแปลงร่างเป็นผู้หญิงสาวสวยหลอกล่อผู้ชายมาดูดเลือด

ในอดีต โชนุนมินาโมโตะ โยริमितสึ เกิดล้มป่วยลง รักษาอย่างไรก็ไม่หายเสียที จึงได้เชิญหมอผีมาทำพิธีเปิดเป่าวิญญาณ แต่ก็ไม่สำเร็จ ได้แต่ทนปวดหัว ไข้ขึ้น ทรมานอยู่อย่างนั้น กระทั่งคืนวันหนึ่ง มีพระสงฆ์รูปหนึ่ง สูงประมาณ 2 เมตรมาปรากฏตัวตรงด้านหลังโคมไฟในห้องของท่าน และย่างเท้าเข้ามาหา พร้อมกับปล่อยใยแมงมุมใส่ โชนุนตื่นขึ้นมาพอดี จึงรีบคว้าดาบของ อิซาเคิมารุ ซึ่งมานอนเฝ้าไข้ ขึ้นมาฟันปีศาจตนนั้นเต็มแรง เมื่อผู้ติดตามด้านนอกได้ยินเสียงเอะอะ ก็รีบรุดเข้ามา ทันเห็นรอยเลือดหยดอยู่ข้างโคมไฟ จึงติดตามรอยนั้นไปจนถึงเนินดินเก่า ๆ แห่งหนึ่ง พวกเขาจึงลงขุดเนินดินนั้นดู ก็พบปีศาจแมงมุมตัวใหญ่ ผุดขึ้นมาปล่อยใยแมงมุมอีกรอบ แต่ก็โดนฆ่าตายในที่สุด

จากนั้นเป็นต้นมา ท่านโชนุนก็หายจากอาการประหลาดนี้เป็นปกติทิ้ง และไม่เคยป่วยอีกเลยตราบสิ้นอายุขัย

(แหล่งที่มา : <https://www.ilovetogo.com/Article/76/1089/>)

(24) จิ้งจอกเก้าหาง

ในตำนานของญี่ปุ่นได้กล่าวถึงจิ้งจอกเก้าหางว่า เป็นปีศาจที่หลบหนีมาแฝงตัวอยู่ในราชสำนักของญี่ปุ่น ในรัชสมัยของจักรพรรดิโทบะ หลังจากที่หลบหนีมาจากอินเดีย และจีนมาแล้ว โดยแฝงตัวมาในร่างของหญิงงามนามว่า ทามาโมะ มาเอะ พระสนมของจักรพรรดิโทบะ นางทำให้จักรพรรดิโทบะลุ่มหลงในความงามของนาง และสุขภาพของจักรพรรดิโทบะก็ทรุดโทรมลงทุกวัน จึงได้มีการอัญเชิญนักพรตจากหอนงเมียวมาทำพิธีปัดรังควาญ พบว่าในวังมีปีศาจจิ้งจอกเก้าหางสีทองแฝงตัวอยู่ เมื่อความแตก ทามาโมะ มาเอะ จึงได้คืนร่างเป็นจิ้งจอกสีทองตัวมหึมา มีเก้าหาง เหาะหลบหนีไปบนท้องฟ้า กองทหารของจักรพรรดิโทบะได้ไล่ตามไปจนถึงที่ราบสูงนาสุ และต่อสู้กับปีศาจจิ้งจอกเก้าหาง และสามารถสยบจิ้งจอกเก้าหางลงได้ กลายเป็นหินเซ็ทโซเซกิ ซึ่งกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของญี่ปุ่นมาจนปัจจุบันนี้

แต่มักเกิดความสับสนในผู้ที่เริ่มต้นศึกษาซึ่งเอาตำนานของปีศาจจิ้งจอกเก้าหางมารวมกับตำนานของเทพเจ้าแห่งจิ้งจอก อินาริ (Inari หรือ Oinari) ซึ่งแท้จริงเป็นคนละอย่างกัน

คติความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่นสมัยปัจจุบัน

ในปัจจุบันนั้นก็ยังมีเรื่องราวตำนานเกี่ยวกับภูตผีปีศาจและวิญญาณอีกมากมาย แต่เรื่องราวที่โด่งดังเกี่ยวกับผีของญี่ปุ่น คือโรงเรียนนั่นเอง ตามปกติทุกโรงเรียนของญี่ปุ่นล้วนมีเรื่องสยองขวัญประจำโรงเรียน เล่ากันมาจากรุ่นต่อรุ่น เรียกว่า “7 เรื่องลึกลับในโรงเรียน” ซึ่งส่วนมากเป็นโรงเรียนประถมเว้นวรรคซึ่งที่มาของตำนานเหล่านั้นเกิดจากโรงเรียนประถมญี่ปุ่นส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนรัฐบาลเก่าแก่ที่สร้างขึ้นจำนวนมากหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และหลายโรงเรียนสร้างภาพที่ของคนตาย หรือไม้ก็

สภาพบรรยากาศโรงเรียนเก่ายามเย็นล้วนสร้างความน่ากลัวและน่าขนลุก ซึ่งทำให้คนเชื่อกันว่าเป็นเรื่องจริง 7 เรื่องลึกลับในโรงเรียนจะมีส่วนคล้ายๆกัน แต่จะแตกต่างกันไปตามรายละเอียด

(แหล่งที่มา : <http://writer.dek-d.com/cammy/story/viewlongc.php?id=486572&chapter=449>)

เรื่องที่ 1 เด็กชายลึกลับซาโตรุคุง

เรื่องผีที่ได้รับความนิยมคือการเล่นกับผี การอัญเชิญผีเพื่อทดสอบความกล้า หนึ่งในนั้นคือการเรียกซาโตรุคุง การเรียกซาโตรุคุง คือเริ่มแรกให้ใช้เหรียญ 10 เยน ลงในโทรศัพท์สาธารณะโทรเข้าโทรศัพท์มือถือตนเอง จากนั้นพูดว่า “ซาโตรุคุง ซาโตรุคุง จงมาเถอะ” สามครั้ง และครั้งที่สาม ให้พูดว่า “ซาโตรุคุง ซาโตรุคุง ถ้ามาแล้วโปรดตอบด้วย” และเมื่อท่องเสร็จ ให้ปิดโทรศัพท์มือถือของตนเอง หากไม่มีอะไรผิดพลาด ภายใน 24 ชั่วโมง จะมีเสียงจากโทรศัพท์มือถือที่ปิดอยู่ นั่นคือโทรศัพท์จากซาโตรุคุงนั่นเอง โดยซาโตรุคุงเป็นเด็กชายลึกลับที่ตอบคำถามได้ทั้งเรื่องอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ซึ่งเมื่อรับโทรศัพท์ซาโตรุคุงจะพูดว่า “อยู่ข้างหลังแล้วนะ” และตอนนั้นคุณสามารถถามคำถามซาโตรุคุงได้หนึ่งข้อ แต่หากมีข้ออื่นๆ คิดคำถามไม่ออก หรือเหลียวไปมองข้างหลัง ซาโตรุคุงจะนำตัวคุณไปยังปรโลก

(แหล่งที่มา : <http://my.dek-d.com/cartoon9063/writer/viewlongc.php?id=1057528&chapter=10>)

เรื่องที่ 2 ผีในห้องน้ำ

เรื่องผีในห้องน้ำของโรงเรียนที่โด่งดังที่สุดคือ ฮานาโกะ ที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณ เป็นเรื่องราวของเด็กผู้หญิงผมสั้นไว้หน้าม้าในชุดนักเรียนอนุบาลและผูกโบว์ขนาดใหญ่ ที่มาต่างกัน บ้างก็ว่าถูกขังในห้องน้ำจนออกมาไม่ได้และขาดใจตายไป หรือตายในระหว่างสงครามโลกครั้งที่ 2 ในขณะที่ซ่อนตัวอยู่ในห้องน้ำโรงเรียน การปรากฏตัวของฮานาโกะจะมีความแตกต่างกันไปในแต่ละโรงเรียน เช่น ต้องเข้าห้องน้ำประมาณ 5 โมงเย็น เธอจะปรากฏตัว หรือหากต้องการพบฮานาโกะ ลองเคาะประตูห้องน้ำซึ่งปิดไว้และไม่มีใครอยู่ 3 ครั้ง และถามว่า “ฮานาโกะซังอยู่ไหม” หรือ “ฮานาโกะซังออกมาเล่นกันเถอะ” หากมีเสียงตอบรับว่า “คะ” แสดงว่าฮานาโกะอยู่ในนั้น

นอกจากฮานาโกะแล้ว ยังมีผีอีกตนหนึ่งซึ่งน่ากลัวไม่แพ้ฮานาโกะเลย คือ ยามิโกะซัง ซึ่งเป็นนักเรียนหญิงที่ถูกฆาตกรโรคจิตฆ่าในขณะที่เข้าห้องน้ำชั้นที่ 2 ของโรงเรียนในตอนเย็น จนกลายเป็นวิญญาณอาฆาตสิงสถิตในห้องน้ำ ซึ่งเล่ากันว่ารอยเลือดของเธอซึ่งกระเด็นติดใต้อิฐผนังกลายเป็นรอยเปื้อนที่เหมือนใบหน้าของผู้หญิงที่กำลังเจ็บปวด ทำให้ห้องน้ำโรงเรียนอื่นๆมีรอยเปื้อนแบบนั้นไปด้วย บางโรงเรียนก็มีมือลึกลับพุ่งออกมาแล้งดึงเหยื่อที่กำลังใช้ใต้อิฐผนังแล้วลากเข้าไป บางเรื่องก็เป็นเรื่องยามิโกะซังกับเสื้อคลุมสีแดงที่เธอมักจะถามนักเรียนว่าอยากใส่เสื้อสีแดงไหม หากตอบว่าอยากจะถูกยามิโกะซังฆ่าตายอย่างสยดสยองและละเลงเลือดบนเหยื่อคล้ายกับใส่เสื้อสีแดง และเหยื่อจะกลายเป็นยามิโกะซังคนต่อไป และนอกจากนี้ยังมียามิโกะซังกับกระดาศชำระที่ยามิโกะซังจะร้องขอกระดาศชำระ หากตอบว่าจะให้ ยามิโกะซังจะโผล่ออกมาด้วยสภาพเปื้อนเลือดก่อนที่จะพูดไปว่า “ไม่ใช่กระดาศ ต้องการผมของเธอต่างหาก” ก่อนที่ยามิโกะซังจะกระชากผมของเหยื่อลงไปใต้อิฐผนัง เหลือเพียงทิวซุเปื้อนเลือดในห้องน้ำ

(แหล่งที่มา : <http://writer.dek-d.com/cammy/story/viewlongc.php?id=486572&chapter=449>)

เรื่องที่ 3 ผีสงคราม

ในอดีตญี่ปุ่นเต็มไปด้วยสงครามกลางเมือง โดยเฉพาะสงครามซาโมไรที่รบกันซุลมุนวุ่นวาย จนทำให้ทหารล้มตายมากมายจนกลายเป็นวิญญาณสิงสถิต เล่ากันว่าเรื่องลึกลับของโรงเรียนที่สนามโรงหน้าตึกเรียนหรือสนามฟุตบอล เมื่อถึงเวลากลางคืนประมาณเที่ยงคืนจะกลายเป็นสมรภูมิของเหล่านักรบหรือซาโมไรที่เสียชีวิตต่อสู้เช่นฆ่ากัน พร้อมเสียงปืนไฟ เสียงปืนใหญ่ เสียงร้องโอดโอยของคนกำลังบาดเจ็บ และบางครั้งยังเห็นซาโมไรหัวขาดอวัยวะถูกตัด ยังคงเดินไปมาเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

ในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 มีทหารญี่ปุ่นที่รักษาการในประเทศล้มตายจากการโจมตีทางอากาศเป็นจำนวนมาก ที่น่าแปลกคือวิญญาณของทหารเหล่านี้กลับสิงสถิตอยู่ในโรงเรียนเก่าของญี่ปุ่นเกือบทั่วประเทศ พร้อมเรื่องเขย่าขวัญ เช่น ได้ยินเสียงกรักร้องในห้องสุขา ที่เป็นวิญญาณเด็กผู้หญิงทุพบุรุษมาจากการตายลึกลับวันในช่วงการโจมตีทางอากาศและระเบิดทิ้งที่โรงเรียน โทรศัพท์จากโรงเรียนที่ไม่ได้ถูกใช้งานหากคุณต่อสายจะได้ยินเสียงโจมตีทางอากาศ ทางเดินระเบียงตอนกลางคืนคุณจะพบวิญญาณทหารญี่ปุ่นเดินไปมา เป็นต้น

(แหล่งที่มา : <http://my.dek-d.com/bcgs/writer/viewlongc.php?id=796258&chapter=11>)

เรื่องที่ 4 บ้านไดอาถรรพ์

บ้านไดในโรงเรียนประถมญี่ปุ่นหลายแห่งมีสภาพที่ค่อนข้างเก่า ประกอบกับทางเดินแคบๆ บรรยากาศวังเวงสิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดเรื่องเล่าสยองขวัญขึ้น เช่น บ้านไดโรงเรียนประถมถูกเชื่อมต่อในมิติอื่น หากเดินบันไดชั้นสามขึ้นชั้นสี่ในตอนกลางคืนอาจหลงไปมิติอื่น และไม่มีทางกลับมาอีกเลย

อย่างไรก็ตามอาถรรพ์บ้านไดที่ได้รับความนิยมที่สุด คงจะเป็นเรื่องบันได 13 ชั้น ซึ่งปกติแล้วบันไดโรงเรียนประถมจะมี 12 ชั้น ซึ่งบันไดชั้น 13 จะถูกเพิ่มขึ้นอย่างลึกลับ โดยมีเรื่องเล่ากันว่าในอดีตเคยมีเด็กนักเรียนตกบันไดเพราะเหยียบชั้น 13 กลิ้งตกลงมาคอหักตาย ทั้งๆ ที่บันไดแห่งนี้มีเพียง 12 ชั้น ส่งผลทำให้เด็กดังกล่าวกลายเป็นวิญญาณร้ายที่คอยจับเหยื่อที่เป็นเด็กที่พลาดเหยียบบันไดชั้นที่ 13 สู่โลกแห่งความตายเช่นเดียวกับตน โดยทุกค้ำคืนบันไดจะเพิ่มจำนวนจาก 12 ชั้น เป็น 13 ชั้นด้วยตัวมันเอง

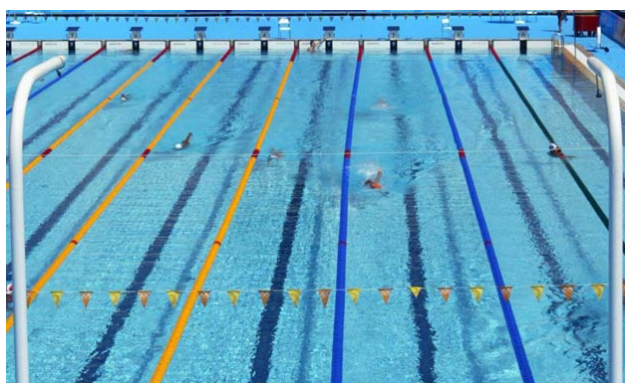

(แหล่งที่มา : <http://www.sbs.ac.th/th/Secondary/sitepages/430/?masterIndex=18>)

เรื่องที่ 5 ห้องศิลปะและห้องวิทยาศาสตร์

ห้องศิลปะและห้องวิทยาศาสตร์ถือว่าเป็นห้องที่มีปรากฏการณ์ลึกลับใน 7 เรื่องลึกลับของญี่ปุ่น อยู่เสมอ เนื่องจากเป็นห้องที่มีความเก่าแก่ มีบรรยากาศวังเวง เต็มไปด้วยข้าวของมากมาย จึงไม่แปลกแต่อย่างใดที่มีเรื่องผีๆ มากมาย เป็นต้นว่าที่ห้องศิลปะดนตรีในตอนกลางคืนเราจะได้ยินเสียงเพลงจากเปียโน ทั้งที่ไม่มีคนเข้าไปเล่นมันเลยแม้แต่บ่อย โดยเพลงที่เล่นก็มี “Für Elise” และ “Moonlight” หากใครได้ยินครบ 4 ครั้ง หรือไม่ก็รูปภาพของปีศาจหรือไอฮันน์ เซบาสเตียน บาที่ตั้งอยู่กลางห้องดวงตาสามารถขยับได้ และมันจะจ้องมองคุณ และบางครั้งก็มีสีหน้าที่โกรธแค้น

ที่ห้องศิลปะก็มีจำพวกรูปโมนาลิซ่าสามารถเคลื่อนไหวกลอกลูกตาและกระดิกขมคิ้วได้หรือไม่ก็ตุ๊กตาสำหรับวาดภาพสามารถลุกขึ้นมาเดินได้ ส่วนห้องวิทยาศาสตร์ก็เช่นรูปปั้นจำลองแสดงอวัยวะภายในของคนจู่ๆ ก็เคลื่อนไหวและวิ่งในยามค่ำคืน เป็นต้น

(แหล่งที่มา : <http://2g.pantip.com/cafe/chalermthai/topic/A13109514/A13109514.html>)

เรื่องที่ 6 วิญญาณในถ้วยที่ 4

สระว่ายน้ำโรงเรียนญี่ปุ่นมักมีตำนานเล่าขานอยู่เสมอ ยิ่งสระว่ายน้ำร้างทุกโรงเรียนมีเรื่องผีสิง ทั้งสิ้น ว่ากันจะเป็นวิญญาณของเด็กที่จมน้ำตายในขณะที่ใช้สระน้ำและกลายเป็นวิญญาณแค้นที่จับขาเหยื่อลากไปจมน้ำตายร่วมกับตน

มีตำนานเล่าว่าที่สระว่ายน้ำโรงเรียนประถมมีผีสิง นั่นคือวิญญาณลู่วายที่ 4 ถือว่าเป็นลู่วายอาถรรพ์ เพราะมีดวงวิญญาณพะเนาะอยู่ ที่มักดึงเด็กหรือใครสักคนที่ว่ายน้ำด้านบนลงไปก้นสระหรือทำให้เป็นตะคริว จนทำให้คนๆ นั้นจมน้ำตายในที่สุด (ความจริงแล้วเลข 4 ถือว่าเป็นเลขอัปมงคลของญี่ปุ่น เพราะมันออกเสียง “ชิ” ที่ใกล้เคียงกับคำว่า “ตาย”) ที่มาของวิญญาณในลู่วายที่ 4 เชื่อว่าครั้งหนึ่งวิญญาณคนนั้นเคยเป็นคน เป็นนักว่ายน้ำที่เก่งกาจ หากแต่ต้นประสบอุบัติเหตุเสียชีวิต ขณะเดินทางมาแข่งขันว่ายน้ำรายการใหญ่ ทำให้วิญญาณดังกล่าวไม่เกิดเพราะมีเรื่องห่วงทางโลก จึงสิงที่ลู่วายที่ 4 และกลายเป็นวิญญาณที่โผล่มาว่ายน้ำตอคนค้าคืน และรอคนที่ทำแข่งว่ายน้ำของตน

(แหล่งที่มา : <http://writer.dek-d.com/cammy/story/viewlongc.php?id=486572&chapter=449>)

เรื่องที่ 7 รูปปั้นหินนิโนมิยะ คินจิโร่เดินได้

นิโนมิยะ คินจิโร่ เป็นชื่อของชาวญี่ปุ่นที่มีชีวิตอยู่ในช่วง 1787-1856 เป็นบุตรชาวนาที่ยากจนในจังหวัดซากามิ แม้ว่าจะเกิดในครอบครัวที่ยากจนแต่เด็กหนุ่มนิโนมิยะก็ไม่ทิ้งการศึกษา เพราะเขาเชื่อว่าจะความรู้จะทำให้ครอบครัวของเขามีชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นซึ่งภาพจินตนาการที่ชาวบ้านพบเห็นก็คือเขามักอ่านหนังสือพร้อมกับแบกฟืนเสมอ และผลสุดท้ายเขาก็ประสบความสำเร็จในชีวิตและถูกยกย่องว่าเป็นนักศึกษาแห่งญี่ปุ่น ที่โรงเรียนและสถาบันการศึกษาจะต้องมีรูปปั้นของบุคคลท่านนี้ในชุดยูคาตะแบกฟืนอยู่ด้านหลังพร้อมอ่านหนังสือไปด้วย เพื่อเป็นตัวอย่างแก่เด็กๆ ให้มีความรับผิดชอบต่อนหน้าที่การเรียน

อย่างไรก็ตาม โรงเรียนบางแห่ง รูปปั้นหินนิโนมิยะ คินจิโร่กลับกลายเป็นเรื่องลึกลับประจำโรงเรียนไป เมื่อมีเรื่องเล่าว่ามีผู้พบเห็นรูปปั้นนิโมมิยะสามารถเคลื่อนไหวตนเองได้ และวิ่งไปรอบโรงเรียนตอนกลางคืน และเมื่อใกล้สว่างก็จะรีบกลับมาอยู่ที่เดิมอีกครั้ง และทำตัวเป็นรูปปั้นเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น บางคนเชื่อว่าที่รูปปั้นเดินได้ก็เนื่องจากนิโมมิยะนั้นทำแต่งงานและการเรียนทำให้เขาไม่มีเวลาเที่ยวเหมือนเด็กคนอื่นๆจนเป็นเหตุทำให้รูปปั้นมีพลังชีวิตสามารถเดินได้ในที่สุด

ชาวญี่ปุ่นได้มีการแบ่งประเภทของภูตผีปีศาจและวิญญาณเอาไว้ ดังนี้

(1)โอบาเกะ (Obage : お化け)

โอบาเกะก็คือ “ผี” ซึ่งปกติจะอยู่ในรูปของกลุ่มไอหมอกประหลาดสีดำที่ล่องลอยไปในยามค่ำคืน และเมื่อโอบาเกะเข้าสิงคน สัตว์ หรือสิ่งของ สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายร่างเป็นผีไปเช่นกัน เรียกว่า Tsukumogami (付喪神) เวลาปรากฏตัวของโอบาเกะนั้นส่วนมากเป็นตอนกลางคืน บางคืนชาวบ้านก็จะพบเกวียนเก่าที่ไม่มีคนขับวิ่งไปตามท้องถนน ซึ่งเป็นเกวียนที่ถูกโอบาเกะสิงสู้อยู่ ในนิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่นนั้นจะใช้ทั้งคำว่าโอบาเกะและโยโค ซึ่งแปลว่า “ผี” นอกจากนี้ยังหมายถึงสิ่งมีชีวิตเหนือธรรมชาติที่สามารถเปลี่ยนร่างได้ชั่วคราว และแยกจากวิญญาณคนตายอย่างเห็นได้ชัด อย่างไรก็ตามโอบาเกะยังหมายถึง “ยูเร” ผีที่มาจากมนุษย์ที่สูญเสียชีวิตไปแล้วได้อีกด้วย โดย โอบาเกะกับยูเร จะแตกต่างกันตรงที่โอบาเกะเป็นผีที่มีรูปร่างหน้าตาไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์อยู่เลย ส่วนยูเรยังหลงเหลือลักษณะของมนุษย์อยู่ ร่างที่แท้จริงของโอบาเกะนั้นอาจเป็นสัตว์ก็ได้ เช่น สุนัขจิ้งจอก ทานุกิ แมว หรือจะเป็นพืช เช่น โคตามะ (ผีป่า) เป็นต้น นอกจากนี้พวกมันสามารถปลอมตัวเป็นมนุษย์หรือปรากฏอยู่ในร่างที่แปลก

ประหลาด เช่น ผีเด็กตาเดียว ผีคอยาว และผีไร้หน้า โดยโอบาเกะจะไม่เหมือนกับโยโคก็ตรงที่โอบาเกะนั้นสามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา

(2)โยโค (Youkai : 妖怪)

คำว่าโยโคนั้นเป็นศัพท์ที่ใช้เรียกเหล่าบรรดาภูติ ผี ปีศาจ บรรดาสัตว์ประหลาดและอสูรกายที่มีมาแต่โบราณ ซึ่งแหล่งที่อยู่เดิมของเหล่าผีพวกนี้คือขุมนรกบ้าง สวรรค์บ้าง บนโลกมนุษย์บ้าง เวลาปรากฏตัวของเหล่าโยโคนั้นจะเริ่มตั้งแต่ช่วงโพล้เพล้เป็นต้นไป จึงมีธรรมเนียมที่ไม่เดินทางไกลในช่วงเวลานี้ เหล่าโยโคนี้มีมากมายหลายชนิด ทั้งแบบน่าตลกขบขันไปจนถึงน่ากลัวจนขนหัวลุก และมีบันทึกเรื่องราวแปลกๆ เกี่ยวกับโยโคอยู่มากมาย สิ่งมีชีวิตประหลาดที่พบเจอได้ในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นมีมากมายหลายชนิด ตั้งแต่ ยักษ์ จิ้งจอก ภูตสาวหิมะ หรือจะเป็นสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งสัตว์ เช่น กบปะ (ครึ่งคนครึ่งเต่า) หรือ เท็นกุ (ครึ่งคนครึ่งอิกา) เป็นต้น โดยปกติแล้วโยโคเป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยพลังพิเศษเหนือธรรมชาติ และยังสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างอื่นเช่นโอบาเกะได้ด้วย ซึ่งนักเล่านิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นและนักประวัติศาสตร์จะถือว่า โยโคคือสิ่งที่เป็นปรากฏการณ์เหนือธรรมชาติที่ไม่สามารถอธิบายได้ ซึ่งศิลปินในสมัยเอโดะ ได้นำโยโคไปแต่งเป็นเรื่องราวที่มีรูปแบบที่แตกต่างกันออกไปอย่างเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว จากหลักฐานภาพโยโคที่ปรากฏอยู่ในภาพอุคิโยะเอะ (浮世絵) ที่วาดโดยเคียวไซ คาวานาเบะ ระบุว่าโยโคจำนวนหนึ่งมีพื้นฐานเป็นมนุษย์ธรรมดา แต่พอประสบกับสภาวะอารมณ์ในระดับหนึ่ง ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกลายเป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดน่ากลัวได้

(3) ยูเร (Yurei : 幽霊)

ยูเรคือวิญญาณคนที่ตายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ดับจิตหรือเรียกกันว่า “ผีตายโหง” ด้วยความที่จิตคิดพยาบาทของดวงวิญญาณเหล่านี้ ทำให้ไม่สามารถไปผุดไปเกิดได้ ยูเรนั้นมีอยู่ทั่วทุกแห่งไม่ว่าจะตามสนามรบเก่า โรงพยาบาล บ้านร้าง หรือถนนหนทางต่างๆ เวลาที่ยูเรจะปรากฏตัวนั้นคือหลังเที่ยงคืนแต่ยูเรบางคนก็สามารถปรากฏตัวกลางๆ ได้ในเวลากลางวัน และยูเรส่วนใหญ่จะเป็นเพศหญิง เพราะผู้หญิงนั้นมีความอาฆาตพยาบาทที่มากแล้ว ยูเร นั้นคล้ายคลึงกับตำนานผีทางฝั่งตะวันตก คือพวกมันเป็นวิญญาณที่หลีกหนีจากชีวิตหลังความตายอันแสนสงบ และมีคุณสมบัติที่ต่างกับโยไคเหมือนกับพวกโอบาเกะ คือเป็นวิญญาณที่สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา ตามความเชื่อของชาวญี่ปุ่นนั้น มนุษย์ทุกคนมีวิญญาณภายในตัวเรียกว่า “เรคอน” เมื่อไหร่ก็ตามที่คนผู้นั้นเสียชีวิต เรคอนก็จะหลุดออกจากร่างและต้องเข้าไปยังสถานที่ที่รอกการชำระบาป นอกจากนี้เรคอนยังถูกเชื่อว่าเป็นวิญญาณที่คอยปกป้องสมาชิกในครอบครัวที่ยังมีชีวิตอยู่ของพวกมัน และจะกลับไปรับค่าขอบคุณจากครอบครัวของเขาในช่วงเทศกาลโอบัง อย่างไรก็ตามหากมีใครที่เสียชีวิตจากการถูกฆาตกรรม ฆ่าตัวตาย หรือศพไม่ได้ถูกทำพิธีกรรมใดๆ เรคอนเหล่านั้นจะแปรสภาพกลายเป็นยูเรที่สามารถเคลื่อนย้ายข้ามผ่านไประหว่างโลกจริงกับโลกวิญญาณได้ โดยยูเรนั้นจะยังคงอยู่บนโลกมนุษย์ต่อไปจนกระทั่งพวกมันได้ถูกปลดปล่อยจากการทำพิธีกรรมหรือการชำระล้าง

ดังนั้น ประเภทของภูตผี ปีศาจและวิญญาณ ของญี่ปุ่น แบ่งได้เป็น 3 ประเภท (1)โอบาเกะ ก็คือ “ผี” ซึ่งปกติจะอยู่ในรูปของงูกลุ่มไอหมอกประหลาดสีดำ และเมื่อโอบาเกะเข้าสิงคน สัตว์ หรือสิ่งของ สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายเป็นผีไปเช่นกัน โอบาเกะสามารถเปลี่ยนรูปร่างได้ชั่วคราว โอบาเกะเป็นผีที่มีรูปร่าง

หน้าตาไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์อยู่เลย (2)โยโค ใช้เรียกเหล่าบรรดาภูติ ผี ปีศาจ บรรดาสัตว์ประหลาด และอสูรกายที่มีมาแต่โบราณ โยโคมีทั้งแบบที่ไม่น่ากลัวดูตลกไปจนถึงแบบที่น่ากลัว เป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดที่พบเจอได้ในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นมีมากมายหลายชนิด ตั้งแต่ ยักษ์ จิ้งจอก ภูตสาวหิมะ หรือจะเป็นสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งสัตว์ โดยปกติแล้วโยโคเป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยพลังพิเศษเหนือธรรมชาติ และยังสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างอื่นเช่นโอบาเกะได้ (3)ยูเร คือวิญญาณคนที่ตายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ดับจิตหรือเรียกกันว่า “ผีตายโหง” ยูเรจึงมีดวงจิตที่อาฆาตพยาบาท เป็นวิญญาณที่หลีกเลี่ยงจากชีวิตหลังความตาย อันแสนสงบ และมีคุณสมบัติที่ต่างกับโยโคเหมือนกับพวกโอบาเกะ คือเป็นวิญญาณที่สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ภูตผีปีศาจและวิญญาณ ได้มีการเปลี่ยนแปลงจึงแตกต่างกันไปตามยุคสมัย แบ่งได้เป็น 2 ยุค คือ สมัยอดีต ภูตผีปีศาจในยุคสมัยนี้ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น (1)ไม่มีขา ผีญี่ปุ่นตามที่ได้ศึกษาจากเรื่องเล่า และรูปภาพ ช่วงบนจะชัดเจน ส่วนช่วงล่างจะมีความพริ้วเลื่อน (2)ใส่ชุดประจำชาติ ผีญี่ปุ่นในสมัยนี้มักจะมีชุดกิโมโน เป็นชุดประจำชาติของญี่ปุ่น (3)สถานที่ที่ผีปรากฏตัว สถานที่ที่ผีในสมัยนี้จะปรากฏตัวส่วนมากมักจะเป็น เิงสะพาน บ่อน้ำ บ้านเก่าๆ ตามมาน้ำต่างๆ ส่วนสมัยปัจจุบัน ความเชื่อเรื่องภูตผีเหล่านี้เปลี่ยนไปตามยุคสมัย เปลี่ยนไปตามแบบตะวันตกมากขึ้น มักจะปรากฏตัวที่โรงเรียน สระว่ายน้ำ ห้องน้ำ และมีวิธีการเรียกหรือการพบเจอที่ซับซ้อนมากขึ้น และมีความเป็นสมัยใหม่มากขึ้น อย่างเช่น ซาโตรุคุ ที่ต้องใช้โทรศัพท์ในการเรียก

รากฐานของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของคนญี่ปุ่น

การเริ่มต้นความเชื่อเรื่องผีและวิญญาณมาจาก “มนุษย์ในสมัยปฐมกาล เมื่อมีความคิดอ่านและจิตใจยังไม่คลี่คลายเป็นความจริง ถ้าประสบสิ่งใดผิดแปลกไปจากปกติ ก็ต้องกลัวไว้ก่อนตามสัญชาตญาณ เพราะไม่ทราบว่าจะร้ายดีแก่คนอย่างไรเป็นทำนองเดียวกับเด็กซึ่งย่อมมีความกลัวมากกว่าผู้ใหญ่ แม้แต่ซึ่งความมืดก็ต้องกลัวเอาไว้ก่อน เพราะไม่อาจทราบได้ว่ามีอะไรร้ายดีอยู่ในนั้น เหตุนี้คนจึงเคยเห็นผีในที่มีมืดมากกว่าในที่สว่าง” (เสฐียรโกเศศ.2531:28)

เมื่อเกิดภัยธรรมชาติและไม่รู้ว่าเกิดจากอะไรนั้น จึงเป็นธรรมดาของมนุษย์ที่คิดจะกลัวสิ่งเหล่านั้น เมื่อคนเราเกิดความกลัวแล้ว จึงนำมาซึ่งการหาที่พึ่งทางจิตใจ อาจเป็นเรื่องของผีบางเทวดาซึ่งคนคิดว่ามีอำนาจอยู่เหนือตนเป็นผู้กำจัดสิ่งชั่วร้ายที่ทำให้เกิดความกลัวออกไป

ความเชื่อเรื่องภูติผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นมีรากฐานมาจากศาสนาชินโต เกิดขึ้นเมื่อญี่ปุ่นติดต่อกับจีนได้รับพระพุทธศาสนาและศาสนาขงจื้อเข้ามาผสมกับความเชื่อดั้งเดิม ได้รับอิทธิพลมาจากศาสนา/เต๋าจึงเรียกรวมว่าชิน - เต๋า หรือ ชินโต แปลว่าทางแห่งเทพเจ้า

ศาสนา/ลัทธิเต๋า เมื่อ 3,000 ปีมาแล้ว ชาวจีนแห่งลุ่มแม่น้ำเหลือง มีความเคารพธรรมชาติ เช่น ภูเขา แม่น้ำ ฯลฯ เป็นอย่างสูง แต่อันที่จริงเป็นการนับถือวิญญาณ (spirits) ระดับต่าง ๆ จากสูงมาหาต่ำ ได้แก่วิญญาณ แห่งสวรรค์หรือ เชียงตี้ (เทียนตี้) วิญญาณภาคพื้นดิน วิญญาณมนุษย์และวิญญาณของวิญญาณของสัตว์ทั้งหลาย สวรรค์ถือว่าเป็นวิญญาณสำคัญสุด เป็นบรรพบุรุษของฮ่องเต้ หรือ พระเจ้าจักรพรรดิ และเป็นหัวหน้าวิญญาณ บรรพบุรุษสวรรค์ไม่ใช่เป็นสถานที่แต่เป็นเจตจำนงของพระเป็นเจ้าหรือพูดให้ถูกที่สุดเป็นระเบียบแห่งเอกภพฮ่องเต้จะต้องทำการบูชาสวรรค์และแผ่นดินปีละครั้งประชาชนธรรมดาไม่อาจบูชาสวรรค์ และโลกกายนักจึงบูชาบรรพบุรุษผู้ล่วงลับของตนแทนเชื่อกันว่าวิญญาณของบรรพบุรุษยังคงดำรงอยู่และจะคอยช่วยเหลือบุคคลที่กระทำการบูชาให้มีความเจริญรุ่งเรืองในชีวิตมีการกินเลี้ยงฉลองอย่างมโหฬาร ท่ามกลางเสียงปี่และเสียงกลอง ไม่มีการสวดอ้อนวอนบรรพบุรุษ การบูชาเป็นเรื่องส่วนตัวและโดยตรงไม่ใช่เพราะมีความกลัวหรือการใช้เวทมนตร์คาถาของพระ ตามความคิดเก่าแก่ของจีน มีความสัมพันธ์อย่างแยกไม่ออกระหว่างคนกับธรรมชาติ ถ้าคนประพฤติมิชอบ สวรรค์ก็จะพิโรธและโลกก็จะเกิดความวุ่นวาย ชาวจีนโบราณมองเห็นความเป็นไปในธรรมชาติ ด้วยอำนาจพลังดีและพลังชั่ว ในความหมายแรก เค้ามองเห็นความเคลื่อนไหวอย่างมีระเบียบและถูกกฎเกณฑ์ของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาวต่างๆ การหมุนเวียนของฤดู การเติบโตของพืชพันธุ์ ธัญญาหาร ฯลฯ ในความหมายหลัง เขามองเห็นความรุนแรงและการทารุณของธรรมชาติ เช่นน้ำท่วม พายุกระหน่ำ ภูเขาไฟระเบิด และความหายนะอื่นๆ อันพยากรณ์ล่วงหน้าไม่ได้

จากข้อสังเกตเหล่านี้นักปราชญ์จีนโบราณจึงพบคำอธิบาย ซึ่งยืนยันว่าเว่นวรรคในเอกภพนี้มีพลังหรืออำนาจตรงข้ามกันอยู่สองอย่างคือ

(1) หยาง (positive power) คือพลังบวกมีลักษณะสีแดงเว่นวรรคเป็นพลังเพศชาย พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความอบอุ่น สว่างไสว มั่นคง สถิตย ตัวอย่างเช่นแสงอาทิตย์, ไฟ ฯลฯ

(2) หยิน (negative power) คือพลังลบมีลักษณะสีดำ เป็นพลังเพศหญิง พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่เป็นความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ชื้นแฉะ ลึกลับ และเปลี่ยนแปลง ตัวอย่างเช่น เงามืด , น้ำ ฯลฯ

สวรรค์เป็นหยางแทบทั้งหมด และโลกก็เป็นหยินเกือบทั้งหมดเช่นกัน จากการปะทะกันของสองสิ่งนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างก็อุบัติขึ้นมาเว้นวรรคทุกสิ่งทุกอย่างมีพลังทั้งสองนี้ทั้งนั้น บางครั้งหยินอาจมีพลังแข็งแรง แต่บางครั้งหยางก็มีพลังมากกว่า ยกตัวอย่างเช่น ท่อนไม้ ตามปกติเป็นหยิน แต่เมื่อโยนเข้าไปในกองไฟ ก็เปลี่ยนรูปเป็นหยางไป ในชีวิตคนหยินและหยางก่อให้เกิดความล้มเหลวและความสำเร็จเป็นต้น เช่นเดียวกัน

หยางและหยินไม่ใช่เป็นตัวแทนของความคิดและความชั่ว แต่ทั้งสองอย่างนี้มีความจำเป็นต่อกฎเกณฑ์และระเบียบของเอกภพ ทั้งสองนี้ไม่ใช่อยู่ในภาวะปะทะกันตลอดเวลา แต่ยามใดมีความสามัคคีกันเว้นวรรคทั้งสองอย่างนี้ก็เป็นสิ่งดีด้วยกัน

ศาสนา/ลัทธิชินโต คำว่า “ชินโต” เป็นชื่อที่ชาวพุทธใช้เรียกศาสนาดั้งเดิมของญี่ปุ่น เมื่อคณะพระธรรมทูตจากจีน เดินทางมาถึงญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 6 แห่งคริสตกาล พร้อมกับนำเอาพุทธวิธีการดับทุกข์มาเผยแพร่ พบศาสนาท้องถิ่นจึงบัญญัติขึ้นว่า “เซนเต้า” (Shen-Tao) แปลว่า “ทางแห่งเทพเจ้าทั้งหลาย” เพราะชาวญี่ปุ่นบูชาเทพเจ้าเป็นร้อยๆองค์ ซึ่งมีลักษณะเป็นเทพเจ้าธรรมชาติ เห็นได้ในศาสนาโบราณทั่วไป และมีการนับถือ วิญญาณที่เชื่อกันว่าสิงอยู่ตามภูเขา ต้นไม้ แม่น้ำ ฯลฯ ดังนั้นคำว่า “เซนเต้า” หรือ “ชินโต” จึงไม่มีลักษณะเป็นศาสนาระดับโลก เช่น พุทธศาสนาหรือศาสนาคริสต์แต่เป็นเพียงคำเรียกศาสนาโบราณประจำชาติของญี่ปุ่นและปรากฏการณ์ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้

ประวัติดั้งเดิมมีอยู่ว่า ชนชาติญี่ปุ่นในสมัยโบราณมีเผ่าต่างๆ หลายเผ่า ซึ่งมีลักษณะการเคารพบรรพบุรุษแตกต่างกัน เทพเจ้าที่นับถือก็มีมากมายหลายองค์ แม้ทางฝ่ายปกครองก็ผูกพันอยู่กับการบูชาเทพเจ้าทั้งหลายอย่างเคร่งครัด และเดิมทีก็ไม่มีชื่อเรียกจนกระทั่งพุทธศาสนาได้เข้ามา ศาสนาชินโตมิได้ขึ้นอยู่กับผู้ตั้งศาสนา และหลักคำสอนที่ตายตัวหรือคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ แต่เป็นศาสนาบูชาเทพเจ้าตามขนบธรรมเนียมโบราณ ซึ่งมีลักษณะเป็นประเพณีบูชาบรรพบุรุษ และการครองชีวิตโดยปฏิบัติตามข้อแนะนำของเทพเจ้าทั้งหลายเท่านั้น ศาสนาชินโตปัจจุบันมี 2 ลักษณะคือ ศาลเจ้าชินโต ซึ่งเป็นชินโตที่เป็นของรัฐพัฒนาขึ้นมา และนิกายชินโต

(1)ศาลเจ้าชินโต เชื่อกันว่าทั่วประเทศญี่ปุ่นมีศาลเจ้ามากกว่า 1 แสนหลัง ในสมัยโบราณศาลเจ้าเป็นพื้นดินแปลงใหญ่พอพิจารณาว่าศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่อยู่ของเทพเจ้า ต่อมามีการสร้างเป็นศาล จนทุกวันนี้คล้ายคลึงกันทุกแห่งหน เห็นประตูแห่งวิญญาณ (torii) ตั้งอยู่ตรงไหน ย่อมเห็นศาลเจ้าตรงนั้น ประตูแห่งวิญญาณเหล่านี้แสดงว่า ผู้เดินเข้าไปกำลังผ่านโลกชีวิตประจำวันเลยเข้าไปในโลกศักดิ์สิทธิ์แห่งเทพเจ้า

เทพเจ้าของญี่ปุ่นเรียกว่า กามิ (kami) หรือ กามิซามะ (kami-sama) ซึ่งมีมากมายเป็นหมื่นเป็นแสน ไม่เฉพาะคนและธรรมชาติ ที่มีมนุษย์รักและเกรงกลัว แต่รวมทั้งสัตว์ พืช ฯลฯ มหาเทพผู้ยิ่งใหญ่คือสุริยเทพี ตามเทพนิยายของญี่ปุ่นโบราณถือว่าเป็นผู้สร้างเกาะญี่ปุ่น ชาวญี่ปุ่นทั้งหลายเกิดที่เกาะนี้จึงเป็นลูกของพระอาทิตย์ ภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า อะมะเตะระสุโอมิกามิ มีเพศเป็นหญิง ได้รับคำสั่งจากบรรพบุรุษให้มาปกครองพื้นพิภพและสร้างเกาะญี่ปุ่นขึ้นมาเป็นแห่งแรก ทรงให้กำเนิดมนุษย์คนแรก ได้แก่ จักรพรรดิ Jimmu ปฐมกษัตริย์ของญี่ปุ่น มีศาลเจ้าใหญ่สร้างถวายสุริยเทพีชื่อ อิเซ (Ise jingu) ซึ่งสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิต้องเสด็จไปกระทำพิธีสังเวยบรรพบุรุษของพระองค์ปีละครั้ง สถานที่นี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและเป็นศูนย์กลางความเคารพของชาวญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหลักให้มีการนับถือจงรักภักดีต่อสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิต้องเสด็จไปกระทำพิธีสังเวยบรรพบุรุษของพระองค์ปีละครั้ง สถานที่นี้ศักดิ์สิทธิ์ที่สุดและเป็นศูนย์กลางความเคารพของชาวญี่ปุ่น ด้วยเหตุนี้จึงเป็นหลักให้มีการนับถือจงรักภักดีต่อสมเด็จพระเจ้าจักรพรรดิ

การบูชาในลัทธิชินโต ก็เช่นเดียวกับการไหว้เจ้า ต้องแต่งตัวให้สะอาด เข้าไปโค้งคำนับต่อหน้าศาล ตบมือ สั่นกระดิ่ง เพื่อบอกเทพเจ้าว่าตนได้มาบูชาแล้ว กล่าวคำอ้อนวอนแล้วถวายเงินหรือข้าว แล้วก็ออกมา

(2) นิกายชินโต การบูชาดังกล่าว มักทำกันเป็นกลุ่มก้อน ด้วยอำนาจอิทธิพล พุทธศาสนาและคริสต์ศาสนา ปัจจุบันนี้มีนิกายมากมายในญี่ปุ่น บางนิกายแสดงว่ามีเทพเจ้าเก่าแก่ และมีการบูชาในฐานะเป็นมหาเทพสูงสุด ส่วนนิกายอื่นๆ อาศัยแนวคำสอนของขงจื้อหรือสมาธิตามแนวพุทธศาสนา นิกายที่สำคัญ เกิดขึ้นในคริสต์ศตวรรษที่ 19 ที่เชื่อการรักษาโรคโดยศรัทธา นิกายหนึ่งคือ "ศาสนาเหตุผลเทพ" เหมือนกับนิกายคริสต์เตียนวิทยาศาสตร์มาก ผู้ก่อตั้งคือ แมกะวะ มิกิ (Maekawa Miki) ผู้ป่วยหนักพร้อมทั้งครอบครัว และหายจากโรคโดยศรัทธา เธอผู้นี้จึงสละทรัพย์ทั้งหมดออกปฏิบัติการรักษาโดยศรัทธา เธอสามารถทราบในสมาธิว่า โรคนี้ๆ เกิดจากบาปกรรมอย่างไร เช่นความโลภ ความโกรธ พยาบาท หยิ่ง เห็นแก่ตัว ฯลฯ จุดประสงค์ของนิกายนี้มี 2 อย่างคือ

(1) เพื่อชำระจิตใจให้สะอาดจากบาปกรรมทั้งหลาย

(2) เพื่อทำงานอย่างจริงจังในอันที่จะชนะความป่วยไข้และความยากจนและสร้างสันติสุขบน

โลกนี้

สำหรับนิกายใหญ่ๆ มี 13 นิกาย แจกแจงไปตามความเชื่อถือดั้งเดิมและได้รับอิทธิพลจากศาสนาขงจื้อและพุทธศาสนา มีนิกายพุทธศาสนาชื่อ เทนไดชินโต อธิบายเทพเจ้าศาสนาชินโตว่าเป็นปางหนึ่งของพระพุทธรูป เป็นต้น

ศาสนา/ลัทธิเต๋าเป็นของประเทศจีนเกิดขึ้นมาตั้งแต่ 3,000 ปีที่แล้ว ได้เข้ามาผสมผสานกับศาสนาตั้งเดิมของญี่ปุ่นผ่านคณะพระธรรมทูตของจีน ที่เดินทางมาสู่ญี่ปุ่นในศตวรรษที่ 6 ศาสนา/ลัทธิชินโตนั้นเกี่ยวกับประเพณีบูชาบรรพบุรุษ และการครองชีวิตโดยปฏิบัติตามการนำทางของเทพเจ้า คำสอนของศาสนา/ลัทธิชินโตเกี่ยวกับเรื่องของสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดีที่อยู่คู่กัน ซึ่งสอดคล้องกับคำสอนของศาสนา/ลัทธิเต๋า คือ หยิน-หยาง และแม้หยินกับหยางจะมีลักษณะตรงกันข้ามกัน แต่ทั้งสองก็รวมกันเป็นสิ่งเดียว และรักษาสสมดุลซึ่งกันและกันดังนั้นศาสนาชินโตจึงเชื่อว่าสิ่งที่ดีสามารถเปลี่ยนเป็นสิ่งที่ไม่ดีได้ และสิ่งที่ไม่ดีก็สามารถกลายเป็นสิ่งที่ดีได้เช่นกัน

ดังนั้น ในศาสนาชินโต เทพเจ้าทั้งหลายเปรียบเป็นสิ่งที่ดี หรือหยาง (陽 yáng) คือดวงอาทิตย์หรือแสงสว่าง พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความอบอุ่น สว่างไสว มั่นคง สดใส เช่น ดวงอาทิตย์ ไฟ ฯลฯ ดังนั้นเมื่อเทพเจ้าเป็นด้านสว่างแล้วหรือสิ่งที่เป็นคู่ตรงข้ามกันก็คือ หยิน (陰 yīn) คือเงาหรือความมืด พบในทุกสิ่งทุกอย่างที่ให้ความหนาวเย็น ความมืด อ่อนนุ่ม ขึ้นและ ลึกลับ และเปลี่ยนแปลง เช่น เงามืด น้ำ ฯลฯ เปรียบเป็นสิ่งชั่วร้าย หรือภูตผีปีศาจนั่นเอง และชาวญี่ปุ่นยังเชื่อในวิญญาณที่อยู่ในรูปแบบอื่นๆ ที่ไม่ใช่แค่รูปแบบเทพเจ้า และมีวิญญาณในรูปแบบอื่นๆ ด้วย เช่น มนุษย์ พิธ สัตว์ ต่างก็มีทั้งวิญญาณที่ร้ายและดีแตกต่างกันออกไป จึงทำให้มีอิทธิพลต่อความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่น

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ และวิญญาณ ของชาวญี่ปุ่นมีรากฐานมากจากศาสนา/ลัทธิชินโต ซึ่งศาสนา/ลัทธิชินโตมาจากการผสมผสานระหว่างศาสนา/ลัทธิเต๋าของจีนกับศาสนาตั้งเดิมของญี่ปุ่น ซึ่งมีคำสอนเกี่ยวกับเรื่องของวิญญาณในสรรพสิ่งต่างๆ ว่ามีวิญญาณในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น เทพเจ้า มนุษย์ พิธ สัตว์ และตำนานโคะจิกิที่เป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น ได้กล่าวถึงภูตผีปีศาจและวิญญาณเอาไว้ ตำนานพื้นบ้านของญี่ปุ่น เรื่องเล่าปากต่อปาก ความเชื่อทางศาสนา จึงเกิดความเชื่อในรูปแบบของภูตผีปีศาจและวิญญาณขึ้นมา

อิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณที่มีต่อชาวญี่ปุ่นตั้งแต่อดีตจนปัจจุบัน

อิทธิพลต่อชาวญี่ปุ่นในอดีต

ความเชื่อเรื่องโชคลางหรือที่ในภาษาญี่ปุ่นเรียกว่า Meishin (迷信) มีอยู่ทุกหนแห่งในทุกประเทศทั่วโลก ซึ่งบางความเชื่อก็แตกต่างกัน บางความเชื่อก็มีส่วนคล้ายคลึงขึ้นอยู่กับวัฒนธรรม ประเพณี และวิถีการดำรงชีวิต คำว่าความเชื่อเรื่องโชคลางเป็นความเชื่อของบุคคลไม่สามารถอธิบายด้วยเหตุผลได้ และมักมีเรื่องของภูติผีวิญญาณ ไสยศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง แต่ความเชื่อเหล่านี้มีข้อดีในด้านการอบรม ฝึกสอนบุตรหลาน เช่น ความเชื่อของชาวซามูไรที่ว่า

“ไม่ชื่อนินัวไปงเวลาเห็นรถชนศพหรืองานศพ ระวังพ่อแม่ (คนในครอบครัว) จะเสียชีวิต” (靈柩車もしくは葬式を目撃したら親指を隠さないと親族が亡くなる) : ความเชื่อนี้ไม่มีคำอธิบายแน่ชัด แต่อาจเพราะนิ้วแต่ละนิ้ว (รวมถึงมือ) มีความหมายต่างๆในความเชื่อของคนญี่ปุ่นสมัยโบราณเกี่ยวกับไสยศาสตร์และภูติผีวิญญาณ

- "คนที่อยู่ตรงกลางเวลาถ่ายภาพหมู่สามคน มักอายุสั้น" (3人で写真に写った場合、中央にいた人が最も早く死ぬ) : บางคนเชื่อว่าเป็นเพราะคนที่อยู่ตรงกลาง จะถูกเลนส์กล้องดูดวงวิญญาณไปมากที่สุด แต่หากคิดในอีกแง่หนึ่ง ส่วนมากเวลาถ่ายภาพหมู่ เรามักให้ผู้มีอาวุโสหรือผู้สูงอายุที่สุดยืนกลาง จึงไม่ใช่เรื่องแปลก หากว่าคนที่อยู่ตรงกลางจะเสียชีวิตก่อน

- “ตัดเล็บตอนมืด จะอยู่ไม่ทันเห็นบุพการีสิ้นใจ” (夜に爪を切ると親の死に目に見えない) : เนื่องจากสมัยก่อนไม่มีแสงไฟสว่าง และที่ตัดเล็บแสนสะดวกอย่างเช่นปัจจุบัน ดังนั้นการตัดเล็บยามมืดจึงค่อนข้างอันตราย อีกทั้งไม่รู้ด้วยว่าเศษเล็บจะกระเด็นไปตกในอาหารหรือเปล่า คำสอนนี้จึงเกิดขึ้น อีกหนึ่งความเชื่อคือ คำว่า “ตัดเล็บตอนกลางคืน” (夜に爪を切る) สามารถพูดย่อได้ว่า “โยะทสึเมะ” (夜爪) ซึ่งฟังเสียงกับคำว่า “ตัดทอนชีวิต” (世詰め) จึงถือเป็นกลางไม่ได้ เพราะเท่ากับตัดทอนชีวิตตัวเองให้ตายก่อนพ่อแม่

องเมียวจิ คือ รูปแบบวิชาเวทย์มนต์โบราณของญี่ปุ่น มีรากฐานมาจากโหราศาสตร์และลัทธิเต๋า ในประเทศจีนคำว่า องเมียว (陰陽) ในภาษาญี่ปุ่น เขียนเหมือนกับคำว่า "หยินหยาง" (陰陽) ในภาษาจีน ซึ่งมีความหมายเหมือนกันคือศาสตร์เกี่ยวกับโหราศาสตร์และศาสตร์ของเต๋าหน้าที่หลักขององเมียวจิคือ การสร้างความสมดุลของบ้านเมืองโดยอาศัยปฏิทินทางดาราศาสตร์คล้ายๆ กับพวกโหราพยากรณ์ และคุ้มครองบ้านเมืองให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย นอกจากนี้ยังสามารถทำนายเสริมความเจริญรุ่งเรืองให้คำแนะนำในการย้ายเมืองหลวง และยังสามารถควบคุมภูติผีวิญญาณได้อีกด้วย ซึ่งหน้าที่ขององเมียวจิทั้งหมดล้วนมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นใน ช่วงเวลานั้น เช่น การเพาะปลูกซึ่งต้องพึ่งพาท่านาย

สภาพอากาศ การประกอบพิธีเพื่อความอุดมสมบูรณ์ของพืชผลต่างๆ ตลอดจนการทำพิธีปิดป่าสิ่ง
อัปมงคลที่ทำให้เกิดเภทภัยต่างๆ

วิถีแห่งองเมียวนั้นคาดว่าเข้ามาสู่ญี่ปุ่นในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ 7 ก่อนจะผสมผสานเข้ากับความ
เชื่อ วิถีชีวิต ขนบประเพณีของชาวญี่ปุ่นจนมีรูปแบบเฉพาะตัว โดยเชื่อว่าสรรพสิ่งประกอบด้วยธาตุทั้งห้า
ได้แก่ ดิน น้ำ ไฟ ไม้ และเหล็ก และมีพลังเป็นบวกหรือลบ (หยิน-หยาง) ที่จะสร้างความสมดุลให้เกิดความ
รุ่งเรือง หรืออาจต่อต้านกันจนเกิดหายนะได้ ผู้ที่ศึกษาความสัมพันธ์ดังกล่าวอย่างถ่องแท้ย่อมหยั่งรู้และนำ
พลังธรรมชาติมาเป็นอำนาจของตนได้ รูปแบบเวทมนตร์นั้นมีทั้งการทำพิธีปิดป่าโรคร้าย พิธีบูชาเทพดา
การปลุกเสกยันต์ เครื่องราง การควบคุมภูตผี ตลอดจนการสาปแช่ง เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะความเชื่อของ
ศาสนาชินโต ทั้งหมดล้วนแล้วแต่มีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นในช่วงเวลานั้นอย่างยิ่ง เช่น การ
เพาะปลูกซึ่งพึ่งพาการทำนายสภาพอากาศ การประกอบพิธีเพื่อความอุดมสมบูรณ์ของพืชผลต่างๆ
ตลอดจนการทำพิธีปิดป่าสิ่งอัปมงคลที่ทำให้เกิดเภทภัยต่างๆ โดยเฉพาะการทำนายโชคชะตาตามตำรา
ของจีน ซึ่งถือเป็นวิชาทำนายอีกรูปแบบหนึ่งที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่องเมียวค่อยๆ ลดบทบาทเรื่องเวทมนตร์และผสมผสานเข้าเป็นส่วนหนึ่ง
กับศาสนาชินโต ทว่าปัจจุบัน พิธีกรรมสำคัญหลายพิธีกรรมยังจำเป็นต้องให้นักพรตองเมียวเป็นผู้ประกอบ
พิธีอยู่

อิทธิพลต่อชาวญี่ปุ่นในสมัยปัจจุบัน

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจที่มีอิทธิพลผ่านเทศกาลของญี่ปุ่น คือ เทศกาลโอบง (Obon お盆) ซึ่ง
ตรงกับวันที่ 13-16 สิงหาคมของทุกปี ซึ่งในเทศกาลนี้คนญี่ปุ่นจะกลับมาเยี่ยมบ้านเกิดของตนเองเพื่อมา
กราบไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว คนญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าดวงวิญญาณของบรรพบุรุษจะได้รับอนุญาตให้
กลับมาเยี่ยมโลกอย่างอิสระในช่วงเวลานี้ ดังนั้นบุตรหลานจะเตรียมสำหรับอาหารต่างๆพร้อมดอกไม้ไว้บนหิ้งที่
กราบไหว้บรรพบุรุษซึ่งมีชื่อเรียกว่า “บุสึดัง” เพื่อต้อนรับดวงวิญญาณและไปกราบไหว้พร้อมทำความ
สะอาดหลุมศพ (โอบากะ Ohaka) จะมีการจุดไฟต้อนรับที่หน้าบ้านและในวันสุดท้ายจะจุดไฟ “โอบุริบิ
(Okuribi)” เพื่อส่งกลับวิญญาณบรรพบุรุษว่าไปแล้วก็คล้ายช่วงเซ็งเม็งของบ้านเราเพียงแต่นอกเหนือจาก
พิธีกรรมที่กล่าวมาแล้วค้ำยังมี การจัดเฉลิมฉลอง “เทศกาลโอบง” หรือ “โอบงมาซึริ” แทบจะทุกท้องถิ่น
คล้ายๆงานวัดในบ้านเรา จะมีการตีกลองพร้อมเต้นรำกันอย่างครื้นเครงซึ่งจะจัดกันเกือบ 1 เดือนเต็มโดย

จัดตามที่ตั้งต่าง ๆ ที่ละ 3-4 วัน เชื่อว่าเป็นการสร้างความสุขให้กับดวงวิญญาณก่อนเดินทางกลับไปยังสวรรค์ โดยมีการจุดคบกองไฟซึ่งเรียกว่า "มุกาเอชิ (Mukaehi)" เพื่อให้ดวงวิญญาณของบรรพบุรุษได้เดินทางกลับมาหรือกลับไปโดยไม่หลงทางไปไหน บางสถานที่มีการก่อไฟเป็นรูปตัวอักษรอย่างเช่นที่จังหวัดเกียวโตทุกปีจะมีจุดอักษรคันจิคำว่า "ได(Dai大)" มีความหมายว่ายิ่งใหญ่ที่วัด "ไดมอนจิ (Daimonji大文字)" ซึ่งเป็นวัดที่มีชื่อเสียงของเกียวโต ทางวัดได้จุดคบไฟบนภูเขาซึ่งสามารถเห็นในระยะไกลจนเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่งของเทศกาลโอบังนี้โดยจุดคบไฟเช่นนี้ สืบเนื่องกันมาตั้งแต่ในสมัยเอโดะจนถึงปัจจุบัน

ในปัจจุบันความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณยังคงมีอยู่ แต่ได้มีการเปลี่ยนแปลงไปตามยุคและสมัย เช่นการเล่นทดสอบความกล้า (คิโมะดาเมชิ, 肝試し) การเล่นทดสอบความกล้าหรือคิโมะดาเมชิ นับเป็นหนึ่งในกิจกรรมสนุกๆ ที่คนญี่ปุ่นแทบทุกคนต้องเคยผ่านมาแล้ว โดยเนื้อหาของการเล่นนี้คือ ต้องรวบรวมคนที่เข้าร่วมทดสอบความกล้า แล้วพาไปทดสอบความกล้าในสถานที่ๆ น่ากลัว เช่น ศาลเจ้า สุสาน บ้านร้าง โรงเรียนร้าง โรงพยาบาลร้าง ป่าที่มีบรรยากาศน่ากลัว บนภูเขา เป็นต้น ยังมีการมอบหมายภารกิจให้ผู้เข้าร่วมทำด้วย เช่น ภารกิจเขียนชื่อบนกระดานในห้องเรียนที่มีเรื่องเล่าว่ามีคนเคยผูกคอตาย ไปหยิบของที่กำหนดเอาไว้ในห้องดับจิตของโรงพยาบาลร้าง

คนญี่ปุ่นมีความเชื่อเกี่ยวกับวิญญาณว่า ในช่วงฤดูร้อนเหล่าวิญญาณจะมีพลังแกร่งกล้าและออกมาเล่นป่วนในโลกของมนุษย์กันมาก จึงทำให้การเล่นทดสอบความกล้าเป็นอะไรที่ยิ่งน่าตื่นเต้น น่ากลัวมากขึ้น การเล่นทดสอบความกล้าจะจัดเฉพาะในตอนกลางคืนเท่านั้น โดยจะมีการแบ่งคนที่มาเข้าร่วมเป็นกลุ่มๆ หรือบางทีก็ให้ไปคนเดียว ไปทำภารกิจหรือเดินวนรอบสถานที่ๆ น่ากลัวนั้น คนที่เป็นผู้จัดงานก็จะมีการเตรียมเสียงเพลงเพื่อสร้างบรรยากาศให้น่าสยองขวัญ และมีการเตรียมให้มีคนแสดงเป็นผี ที่เรียกว่า โอบะเกะยะคุ (お化け役) คนที่แสดงเป็นผีนี้จะคอยไล่ไปหลอกผู้เล่นให้ตกใจวิ่งหนี พร้อมคอยขัดขวางไม่ให้ทำภารกิจสำเร็จ

จุดมุ่งหมายของการละเล่นนี้ ก็คือเพื่อทดสอบความกล้า ทดสอบผู้เข้าร่วมว่ามีจิตใจแข็งแกร่งพอที่จะทนต่อสิ่งที่น่ากลัวได้หรือไม่ นอกจากนี้ก็ยังมีเป้าหมายแฝงอยู่อีกด้วย คือ การเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างพวกพ้อง การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการไม่ทิ้งกันแม้ในยามที่กลัวหรือพบความยากลำบาก จากจุดนี้เห็นได้ว่าการทดสอบความกล้า ไม่ใช่แค่การเล่นเพื่อความสนุกเพียงอย่างเดียว แต่ยังมีจุดมุ่งหมายให้คนสามัคคีกันอีกด้วย ซึ่งถือเป็นการใช้ประโยชน์จากความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณ

วิเคราะห์สรุป

สรุปและวิเคราะห์ผลการศึกษา

จากการศึกษามาทั้งหมด ผู้ศึกษาสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของชาวญี่ปุ่นนั้น มีตำนานและเรื่องเล่ามากมาย บางเรื่องราวเป็นเรื่องเดียวกัน แต่ที่มาของเรื่องมีความแตกต่างกันไป สามารถแบ่งประเภทได้เป็น 3 ประเภทคือ

(1) โอบาเกะ ก็คือ “ผี” ซึ่งปกติจะอยู่ในรูปของกลุ่มโอบมอกประหลาดสีดำ และเมื่อโอบาเกะเข้าสิงคน สัตว์ หรือสิ่งของ สิ่งเหล่านั้นก็จะกลายร่างเป็นผีไปเช่นกัน โอบาเกะสามารถเปลี่ยนรูปร่างได้ชั่วคราว โอบาเกะเป็นผีที่มีรูปร่างหน้าตาไม่เหลือเค้าความเป็นมนุษย์อยู่เลย

(2) โยโคะ ใช้เรียกเหล่าบรรดาภูตผี ปีศาจ บรรดาสัตว์ประหลาดและอสูรกายที่มีมาแต่โบราณ โยโคะมีทั้งแบบที่ไม่น่ากลัวดุตุลกลงไปจนถึงแบบที่น่ากลัว เป็นสิ่งมีชีวิตประหลาดที่พบเจอได้ในนิทานพื้นบ้านญี่ปุ่นมีมากมายหลายชนิด ตั้งแต่ ยักษ์ จิ้งจอก ภูตสาวหิมะ หรือจะเป็นสิ่งมีชีวิตครึ่งคนครึ่งสัตว์ โดยปกติแล้วโยโคะเป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยพลังพิเศษเหนือธรรมชาติ และยังสามารถเปลี่ยนเป็นรูปร่างอื่นเช่นโอบาเกะได้

(3) ยูเร คือวิญญาณคนที่ตายไปโดยที่ยังไม่ทันได้ดับจิตหรือเรียกกันว่า “ผีตายโหง” ยูเรจึงมีดวงจิตที่อาฆาตพยาบาท เป็นวิญญาณที่หลีกเลี่ยงจากชีวิตหลังความตายอันแสนสงบ และมีคุณสมบัติที่ต่างกับโยโคะเหมือนกับพวกโอบาเกะ คือเป็นวิญญาณที่สามารถปรากฏตัวได้ทุกที่ทุกเวลา

ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันนี้ ภูตผีปีศาจและวิญญาณ ได้มีการเปลี่ยนแปลงจึงแตกต่างกันไปตามยุคสมัย แบ่งได้เป็น 2 ยุค คือ สมัยอดีต ภูตผีปีศาจในยุคสมัยนี้มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เช่น (1)ไม่มีขา ผีญี่ปุ่นตามที่ได้ศึกษาจากเรื่องเล่า และรูปภาพ ช่วงบนจะชัดเจน ส่วนช่วงล่างจะมีความพร่าเลือน (2)ใส่ชุดประจำชาติ ผีญี่ปุ่นในสมัยนี้มักจะใส่ชุดกิโมโน เป็นชุดประจำชาติของญี่ปุ่น (3)สถานที่ที่ผีปรากฏตัว สถานที่ที่ผีในสมัยนี้จะปรากฏตัวส่วนมากมักจะเป็น เชิงสะพาน บ่อน้ำ บ้านเก่าๆ ตามมาน้ำต่างๆ ส่วนสมัยปัจจุบัน ความเชื่อเรื่องภูตผีเหล่านี้เปลี่ยนไปตามยุคสมัย เปลี่ยนไปตามแบบตะวันตกมากขึ้น มักจะปรากฏตัวที่โรงเรียน สระว่ายน้ำ ห้องน้ำ และมีวิธีการเรียกหรือการพบเจอที่ซับซ้อนมากขึ้น และมีความเป็นสมัยใหม่มากขึ้น อย่างเช่น ซาโตรุคุ ที่ต้องใช้โทรศัพท์ในการเรียก

ความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ และวิญญาณ ของชาวญี่ปุ่นมีรากฐานมากจากศาสนา/ลัทธิชินโต ซึ่งศาสนา/ลัทธิชินโตมาจากการผสมผสานระหว่างศาสนา/ลัทธิเต๋าของจีนกับศาสนาดั้งเดิมของญี่ปุ่น ซึ่งมีคำสอนเกี่ยวกับเรื่องของวิญญาณในสรรพสิ่งต่างๆ ว่ามีวิญญาณในรูปแบบที่หลากหลาย เช่น เทพเจ้า มนุษย์ พิธี สัตว์ และตำนานโคะจิที่เป็นบันทึกทางประวัติศาสตร์ของญี่ปุ่น ได้กล่าวถึงภูตผีปีศาจและวิญญาณเอาไว้ ตำนานพื้นบ้านของญี่ปุ่น เรื่องเล่าปากต่อปาก ความเชื่อทางศาสนา จึงเกิดความเชื่อในรูปแบบของภูตผีปีศาจและวิญญาณขึ้นมา

อิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นมีทั้งในอดีตจนถึงปัจจุบัน ในอดีตคือ

(1) ความเชื่อเรื่องโชคลางของญี่ปุ่นซึ่งเป็นความเชื่อของบุคคลไม่สามารถอธิบายด้วยเหตุผลได้ และมักมีเรื่องของภูตผีวิญญาณ ไสยศาสตร์เข้ามาเกี่ยวข้อง นำมาใช้ในการการอบรมฝึกสอนบุตรหลาน เป็นกุศโลบายที่ใช้ความเชื่อมาทำให้คนปฏิบัติตาม โดยใช้ความกลัวของมนุษย์ในความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจ และวิญญาณเป็นตัวช่วย

(2) องเมียวจิ เป็นผู้ใช้วิชาเวทย์มนต์โบราณของญี่ปุ่น หน้าที่หลักขององเมียวจิคือ การสร้างความสมดุลของบ้านเมืองโดยอาศัยปฏิทินทางดาราศาสตร์ และคุ้มครองบ้านเมืองให้พ้นจากสิ่งชั่วร้าย นอกจากนี้ยังสามารถทำนายเสริมความเจริญรุ่งเรือง ให้คำแนะนำในการย้ายเมืองหลวง และสามารถควบคุมภูตผีวิญญาณได้ ซึ่งหน้าที่ขององเมียวจิทั้งหมดมีอิทธิพลต่อวิถีชีวิตของชาวญี่ปุ่นในช่วงเวลานั้น

เช่น การเพาะปลูกซึ่งต้องพึ่งพาการทำนายสภาพอากาศ การประกอบพิธีเพื่อความอุดมสมบูรณ์ของพืชผลต่างๆ ตลอดจนการทำพิธีบำบัดเป่าสิ่งอัปมงคลที่ทำให้เกิดเภทภัยต่างๆ

ในปัจจุบัน คือ (1) เทศกาลโอบง ในเทศกาลนี้คนญี่ปุ่นจะกลับมายังบ้านเกิดของตนเองเพื่อมากราบไหว้บรรพบุรุษที่ล่วงลับไปแล้ว คนญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าดวงวิญญาณของบรรพบุรุษจะได้รับอนุญาตให้กลับมายังโลกอย่างอิสระในช่วงเทศกาลนี้ ซึ่งมีมาตั้งแต่สมัยเอโดะถึงปัจจุบัน (2) การเล่นทดสอบความกล้า ซึ่งเป็นกิจกรรมของคนญี่ปุ่น ที่รวบรวมคน แล้วพาไปทดสอบความกล้าในสถานที่ๆ น่ากลัว แล้วมอบภารกิจให้ทำเพื่อทดสอบความกล้าของผู้ที่เข้าร่วมว่ามีจิตใจแข็งแกร่งพอที่จะทนต่อสิ่งที่น่ากลัวได้หรือไม่ และเชื่อมความสัมพันธ์ระหว่างพวกพ้อง ในยามที่กลัวหรือพบความยากลำบาก โดยใช้ความเชื่อในเรื่องของภูตผีปีศาจและวิญญาณ

ผลการศึกษาดังกล่าวนี้นี้ มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะศึกษา จากที่ผู้ศึกษาได้ศึกษา ได้พบว่าคติความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นที่เป็นแบ่งประเภทและยุคสมัย รากฐานความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณของญี่ปุ่นว่ามีรากฐานมาจากศาสนาชินโต ลัทธิเต๋า ตำนาน เรื่องเล่า นิทานพื้นบ้านของญี่ปุ่น และอิทธิพลของความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณในสังคมของชาวญี่ปุ่น

ผลจากการศึกษาเหล่านี้ มีประโยชน์ต่อการศึกษเกี่ยวกับวัฒนธรรมญี่ปุ่น แก่ผู้ที่จะศึกษาเกี่ยวกับสังคมญี่ปุ่น เพื่อที่จะได้มีความเข้าใจในสังคมญี่ปุ่นจากรากฐานของความเชื่อ เราได้เห็นรากฐานความเชื่อเรื่องภูตผีปีศาจและวิญญาณที่ทำให้เกิดความเชื่อเหล่านี้ และส่งผลต่อคนในสังคมของชาวญี่ปุ่น

บรรณานุกรม

หนังสือ

กฤษฎา กฤษณะเศรณี.(2555). **ตำนานอาถรรพ์ของผีญี่ปุ่น**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แมวกวัก.

วนิดา ข้าเขียว. (2543). **ศาสนาเปรียบเทียบ**. กรุงเทพฯ : พรวานนการพิมพ์.

ราชบัณฑิตยสถาน. (2525). **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. ๒๕๒๕**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์

พระมหาจินดา อาจารย์กุสโล.(2524). **ศาสนาปัจจุบัน**. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ประยูรวงศ์.

เพ็ญศรี กาญจนไฉยมัย. (2524). **ชินโต**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

เว็บไซต์ที่เกี่ยวข้อง

รังสิมันต์เลขาวัฒน์.(2557). **ตำนานภูตผีปีศาจ**. เข้าถึงเมื่อ 23 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://9hang.blogspot.com/2013/12/blog-post.html>

Ki_Sama[นามแฝง]. (2556). **ประเภทของผีญี่ปุ่น**. เข้าถึงเมื่อ 25 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://anngle.org/th/j-culture/culture/jpgghost-type.html>

anisa[นามแฝง]. (2555). "ห้ามตัดเล็บยามมืด" หนึ่งเรื่องราวความเชื่อ ของชาวซามูไร. เข้าถึงเมื่อ

25 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก <http://www.j-everyday.com/detail.php?cat=4&id=230>

hatonotamago[นามแฝง]. (2555). การทดสอบความกล้า. เข้าถึงเมื่อ 29 เมษายน 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://www.marumura.com/living/?id=3107>

เทศกาลโอบง. (2553). เข้าถึงเมื่อ 25 พฤศจิกายน 2558. เข้าถึงได้จาก

http://www.study-in-japan.com/web/home/index_school_contents.php?contents_id=85

องเมียวจิ ตำนานพอมดแห่งญี่ปุ่น. (2551). เข้าถึงเมื่อ 25 มีนาคม 2558. เข้าถึงได้จาก

<http://online.eqplusmag.com/knowledge.php?id=49&pw=0>

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ-นามสกุล : นางสาวปิยามา มาเสถียร

วัน เดือน ปี เกิด : 19 เมษายน 2537

ที่อยู่ : 47/95-96 หมู่ 1 ถ.จอมทอง แขวงบางค้อ เขตจอมทอง กรุงเทพฯ 10150

เบอร์โทรศัพท์ : 084-674-3810

ประวัติการศึกษา : ปี2554 จบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนศึกษานารี กรุงเทพมหานคร